Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΖ' ΤΟΜΟΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1951

ΑΡΙΘΜ 375

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ Α Ω ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τί Γράφει διὰ τὸ Δεκαδολλάριον ὁ Κοινοτικὸς Τύπος

«...Ἡ μικρὰ αὐτὴ θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὑποβληθοῦν οἱ ὁμογενεῖς, ἐνῷ δὲν εἶναι δυσκολοαντιμετώπιστη δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνες γενικῶς καὶ ἀνεξαιρέτως, θὰ στήσῃ τὴν χρυσῆν γέφυραν, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐπικράτησιν καὶ διάσωσιν τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Δαπανῶμεν τόσα πολλὰ διὰ τὰς διασκεδάσεις μας, διὰ πολυτελεῖς ἐμφανίσεις, διὰ ἱκανοποίησιν προσκαίρων ἐπιθυμιῶν μας, διαθέτομεν σεβαστὰ ποσὰ ἀκόμη καὶ ἐπὶ βλάβῃ μας καὶ θὰ ἀρνηθῶμεν τὴν μικρὰν αὐτὴν συμμετοχὴν διὰ δολλαρίων 10 ἐτησίως διὰ σκοπὸν τόσον σωτήριον, ὑψηλὸν καὶ εὐγενῆ. Ποῖος θὰ ἀντιδράσῃ ἢ θὰ ἀδιαφορήσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἑνὸς τόσον ἐθνοσωτηρίου προγράμματος;» Οἰκ. Βασίλειος Παπανίκας «Ἐθνικὸς Κήρυξ, 27 Ἰανουαρίου 1951).

«...Ἰδοὺ τὸ μέγα ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας: ἡ διατήρησις τῆς Ἐκκλησίας μας τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς γλώσσης μας εἰς τὴν χώραν αὐτήν. Καὶ στηρίζεται εἰς τὴν ἀγάπην μας πρὸς αὐτὰ τὰ δύο διὰ νὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ 10 δολλάρια τὸν χρόνον. Ὅσοι τὰ προσφέρομεν, βάζομεν κάθε χρόνον μιὰ πέτρα στὸ μεγάλο οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς σωτηρίας μας καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν συνείδησίν μας ἀναπαυμένην, ὅτι ἐκάμαμεν τὸ καθῆκόν μας πρὸς τὴν φυλὴν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν μας... Πόσα δεκάρικα δὲν ἐξοδεύομεν τὸν χρόνον ἀσκόπως; Ἀλλὰ τὸ δεκάρικον ποὺ θὰ δώσωμεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν μας τὸ τοποθετοῦμεν εἰς τὴν καλυτέραν ἀποταμίευσιν, ὡς θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, τὸ προσφέρομεν διὰ τὸν ἁγιώτερον σκοπὸν ποὺ σήμερον ἔχομεν ἐμπρός μας. Ἂν στρέψωμεν τὴν προσοχήν μας εἰς τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, θὰ εὕρωμεν ὅτι οἱ πιστοί των προσφέρουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ τὰ προσφέρουν μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν». Αἰδ. Νικόλαος Ἠλίας, Δελτίον τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμός, ἐν LANCASTER, PA. (Ἰανουάριος—Φεβρουάριος 1951).

«...Δεῖ δὴ χρημάτων, ὦ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, ἐὰν πραγματικῶς ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὴν διαιώνισιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς Φυλῆς μας... ὀφείλομεν ὅλοι νὰ πληρώσωμεν τὸ Δεκαδολλάριον ἀγογγύστως καὶ μὲ πολλὴν μάλιστα προθυμίαν, διότι τότε καὶ μόνον τότε θὰ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμένωμεν τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν ἔργων ἐκείνων τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς καταστήσουν ὅλους ὑπερηφάνους διὰ τὴν Ἑλληνικήν μας καταγωγήν, καὶ τὰ ὁποῖα σήμερον φυτοζωοῦν ἢ ἐλλείπουν καθ' ὁλοκληρίαν. Τὰ παιδιά μας ζητοῦν, καὶ μὲ τὸ δίκηο τους, ὅπως ἡμεῖς οἱ πρωτοπόροι τοὺς ἀφήσωμεν ὡς κληρονομίαν ὄχι μόνον τὴν ἀσύλληπτον αἰσθηματολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ ἔργα, ἔργα Ἑλληνικά, μεγάλα καὶ ἐπιβλητικά. Τότε καὶ μόνον τότε θὰ ἔχωμεν ἐπιτελέσει τὸ καθῆκόν μας πλήρως». Χρύσανθος Δ. Φάββας, Δελτίον Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, BROOKLYN, N. Y. (Ἰανουάριος—Φεβρουάριος 1951).

«...Πρέπει νὰ κατανοηθῇ ὅτι, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ὀργανισμὸς δυνατός, ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του, ὀφείλουσιν οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ὀργανισμὸν τοῦτον νὰ ἀναλάβωσι καὶ ἀναλόγους ὑποχρεώσεις ἔναντι αὐτοῦ, ἄλλως ὁ ὀργανισμὸς θὰ καταρρεύσῃ αὐτομάτως εἰς βάρος ὅλων ἡμῶν καὶ πρὸ παντὸς τῆς Νέας ἡμῶν Γενεᾶς πρὸς τὴν ὁποίαν ἔχομεν στρέψει ὅλας ἡμῶν τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, καὶ τρέφομεν τὰ γλυκύτερα ὄνειρα διὰ τὴν συνέχισιν τῶν πεπρωμένων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τὰς φυλετικὰς ἡμῶν παραδόσεις. Ἱερὸς πόθος ὅλων ἡμῶν εἶναι νὰ ἐπιζήσῃ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ μνημονεύεται αἰωνίως ἡ ἔνδοξος καταγωγή μας. Ἀλλὰ πῶς ἐπιτυγχάνεται τοῦτο; Διὰ θαύματος; Ὄχι βεβαίως. Χρειάζονται θυσίαι ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἐκ μέρους ὅλων ἡμῶν καὶ οὐχὶ νὰ περιοριζώμεθα εἰς κενοὺς μόνον λόγους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν θεῖον Ἰάκωβον, μένουσι νεκροὶ ἄνευ καὶ τῶν ἀναλόγων ἔργων, τὰ ὁποῖα προσδίδουσι τὴν ἀληθῆ ζωὴν καὶ ἐνέργειαν εἰς αὐτούς.» «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ» Ἁγίας Τριάδος, CHARLOTTE, N. C. (Φεβρουάριος 1951).

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find $3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name .....

Address .....

.....

.....

THE ORTHODOX OBSERVER
VOL. XVII. No. 375.—APRIL 1951.
Established 1934
A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
Published monthly by
The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
"Reentered as second class matter November 30, 1950, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."
SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year $3.00. — For two years $5.00.
Other countries $3.50 per year.
25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. 10 East 79th Street. New York 21. N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΖ'. Ἀριθ. 375 ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1951

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. ΜΙΧΑΗΛ

Δὲν ὑπάρχει γεγονὸς ἱστορικόν, ποὺ διαθέτει περισσοτέρας μαρτυρίας ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασίς Του μετεμόρφωσεν ὄχι μόνον τοὺς μαθητάς Του, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Αἱ συνέπειαι τῆς Ἀναστάσεως ἐχαράχθησαν βαθύτατα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας.

Κατὰ πρῶτον λόγον, ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς ἐνεφανίσθη ἐπανειλημμένως εἰς τοὺς Μαθητάς καὶ Φίλους Του, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε πόσον δύσπιστον εἶναι τὸ πλάσμα Του ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὰ ὑπερφυσικὰ καὶ ὑπερκόσμια, εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του προσεκάλεσε νὰ τὸν ψηλαφήσουν καὶ ἔφαγε καὶ ἔπιε διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ φαντάσματος, ἀλλὰ περὶ Αὐτοῦ Ἐκείνου, ποὺ συνανεστράφη μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε.

Τοιουτοτρόπως, μόλις ἀνέθορεν ὡραῖος ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ὁ ἥλιος, «ὑπήντησε τῇ Παρθένῳ δωρούμενος τὴν ζωήν», παρουσιάσθη δηλαδὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον διὰ νὰ τὴν ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἀκλόνητον πίστιν της, ἀνακηρύττων αὐτήν, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, Μητέρα τῆς Ζωῆς. Ἐμφανίζεται ἔπειτα κατὰ σειράν, εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν, εἰς τὰς Μυροφόρους γυναῖκας, κατὰ τὴν αὐγὴν τῆς Κυριακῆς, εἰς τὸν Λουκᾶν καὶ τὸν Κλεόπαν, ποὺ ἐπήγαιναν περίλυποι καὶ σκυθρωποὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἐμμαούς, εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον, εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἀπουσιάζοντος τοῦ Θωμᾶ, εἰς τὸν Ἀδελφόθεον Ἰάκωβον, εἰς τοὺς Ἀποστόλους πάλιν, παρόντος τοῦ Θωμᾶ, εἰς ἑπτὰ μαθητὰς πλησίον τῆς Τιβεριάδος, εἰς τοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους, εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καί, τέλος, εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἅπαντας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεώς Του εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ἐμφάνισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶχε τεραστίας συνεπείας διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωτηρίας. Εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἔγινεν ἔξω ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Ἐκείνη ποὺ ἀνέτρεψε καὶ ἐτύφλωσε τὸν Παῦλον, διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸ καθεῦδον αὐτὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Του καὶ ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν καὶ ἀνοίξῃ τοὺς πνευματικούς του ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ζωήν. Δὲν ἦτο ὁ Παῦλος ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ἐκείνους χαρακτῆρας, ποὺ πίπτουν θύματα στιγμιαίων ἐντυπώσεων καὶ λαμβάνουν ἀποφάσεις, διὰ τὰς ὁποίας ὕστερον μετανοοῦν. Δὲν εἶχε μόρφωσιν θρησκευτικὴν ἐπιπολαίαν, ὥστε εἰς τὴν πρώτην σοβαρὰν ἀντίθεσιν ἢ σύγκρουσιν νὰ ἀρνηθῇ τὰς θρησκευτικάς του πεποιθήσεις. Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος, ἐκλεκτὸς δηλαδὴ καὶ διακεκριμένος τοῦ λαοῦ διδάσκαλος, περισσότερον ζηλωτὴς τῶν πατρικῶν παραδόσεων κάθε ἄλλου ὁμηλίκου του, διέπρεψε καὶ ἐν τῇ πράξει ὡς ὑπερασπιστὴς φανατικός, διάθερμος τῆς προγονικῆς ἑβραϊκῆς μονοθείας καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν ἀκολούθων τῆς νέας ὁδοῦ, τῆς νεοφανοῦς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς διωγμούς του κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν χριστιανῶν ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου τῆς σκληρότητος, τοῦ δαρμοῦ, τῶν φυλακίσεων, τοῦ φόνου ἀκόμη τῶν ὀπαδῶν τοῦ θείου Ναζωραίου.

Πῶς τοιοῦτος ἄνθρωπος ἀνηλεὴς καὶ ἀνοικτίρμων, σκληρὸς καὶ ἀδυσώπητος, φανατικὸς μέχρι τυφλώσεως, αἴφνης μετεστράφη εἰς ζηλωτὴν Ἀπόστολον καὶ διαπρύσιον κήρυκα τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον προηγουμένως ἐμίσει, ἐδίωκε, ἐπεζήτει τὴν ἐξόντωσίν Του; Ἡ μεγαλυτέρα ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ μεταστροφὴ καὶ ἐπιστροφὴ τοῦ Παύλου. Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰφνιδία καὶ ὅλως ἀπροσδόκητος μεταβολὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῶς νὰ ἐξηγηθῇ; Εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ κανεὶς τὴν θαρραλέαν ἀντιμετώπισιν τῶν σφαγέων τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐκείνων Μαθητῶν, ποὺ μετὰ τὴν σύλληψίν Του εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεθσημανῆ διεσκορπίσθησαν ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα καὶ ἐπιμόνως καὶ σταθερῶς ἠρνοῦντο ὅτι «οὐκ οἴδασι τὸν ἄνθρωπον»; Εἰς τί ἄλλο παρὰ εἰς τὴν Ἀνάστασιν; Εἶδον τὸν Ἀναστάντα καὶ ἐπίστευσαν πλέον ἀκραδάντως ὅτι ὄντως ἠγέρθη ὁ Κύριος, ὄντως ἦτο Θεὸς ἀληθινὸς ἐκεῖνος, ποὺ μὲ μορφὴν ἀνθρώπου, συνανεστρέφετο μαζί των ἐπὶ μίαν τριετίαν. Τώρα, ποὺ ἐπείσθησαν, προτιμοῦν χιλίας φορὰς νὰ ἀποθάνουν παρὰ νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Κύριον.

Καί, τέλος, ἡ ἀστραπιαία σχεδὸν διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, πέριξ τῆς Μεσογείου, καὶ εἰς διά-

«ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ»

Ὑπὸ ΦΩΚΑ ΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν τριήμερος· δηλαδὴ τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύκτες μετὰ τὸν θάνατόν Του. Ἔτσι προεκήρυξαν οἱ Προφῆται, ἔτσι προεῖπεν ὁ ἴδιος, ἔτσι μαρτυροῦν οἱ Ἀπόστολοι. Καὶ ἡ Ἐκκλησία στηριχθεῖσα στὶς μαρτυρίες αὐτές, καθώρισε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ὡς πέμπτο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως: «Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς».

Ἀλλὰ τὸ χρονικὸ διάστημα, ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου (ἀπόγευμα Παρασκευῆς) μέχρι τῆς Ἀναστάσεως (νύκτα Κυριακῆς), δὲν ἰσοῦται κατ' ἀρχὴν μὲ τρία ἡμερόνυκτα, ὅπως τὰ ὑπολογίζουμε σήμερα. Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται τὸ «τριήμερος»;

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοντες τὴν θεμελιώδη σημασία τῆς Ἀναστάσεως γιὰ τὸν Χριστιανισμό, ἔστρεψαν πρὸς αὐτὴ ὁλόκληρη τὴν προσοχή τους. Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ σύνεσι διερεύνησαν ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἡ ἁπλῆ περιέργεια καὶ ἡ ὑστερόβουλη ἄρνησις ἐπροκάλεσαν γύρω ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως. Ἔτσι καὶ τὸ σημεῖο αὐτὸ διερευνήθηκε μὲ τὴ σειρά του καὶ δόθηκαν ἐξηγήσεις ἀρκετές. Ἐδῶ θὰ ἀναφέρουμε μόνον δύο. Ἡ μία εἶναι τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Σευήρου καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Γρηγορίου Νύσσης.

Ἡ ἑρμηνεία ποὺ δίδει ὁ Σευῆρος στηρίζεται ἐπάνω σὲ δύο δεδομένα. Τὸ πρῶτον εἶναι, ὅτι τὸ Ἑβραϊκὸ ἡμερονύκτιο, ὅπως καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ ἐκκλησιαστικό, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου καὶ τελειώνει πάλιν στὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Καὶ τὸ δεύτερο· ὅτι τὸ ἡμερονύκτιο θεωρεῖται ὡς ἕνα ὅλον καὶ γι' αὐτὸ ὁτιδήποτε συμβῇ σὲ κάποια ὥρα τοῦ ἡμερονυκτίου θεωρεῖται ὅτι παίρνει ὁλόκληρο τὸ ἡμερονύκτιο.

Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ὁ Σευῆρος σκέπτεται: Ὁ Κύριος ἐξέπνευσε τὴν 9ην ὥρα τῆς Παρασκευῆς, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν 3ην ὥρα τοῦ ἀπογεύματος, καὶ κατέβη ἀμέσως στὸν Ἅδη. Ἀλλὰ μένουν ἀκόμη 3 ὧρες ἕως νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, ὁπότε τελειώνει ἡ Παρασκευή, καί, κατὰ τὴν ἀρχὴν ποὺ ἐτέθη, ὑπολογίζετο ὁλόκληρο τὸ ἡμερονύκτιο τῆς Παρασκευῆς. Ἔτσι ἔχουμε τὸ πρῶτο ἡμερονύκτιο. Κατόπιν ἀρχίζει τὸ δεύτερον ἡμερονύκτιο, τοῦ Σαββάτου, ποὺ τελειώνει μὲ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀρχίζει ἡ νύκτα τῆς Κυριακῆς καὶ ἀκριβῶς κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἔγινε ἡ Ἀνάστασις. Ἔτσι κερδίζουμε μερικὲς ὧρες τῆς νύκτας τῆς Κυριακῆς, πού, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ ποὺ ἐλάβαμε, τὰς ὑπολογίζουμε ὡς ὁλόκληρο ἡμερονύκτιο τῆς Κυριακῆς. Ἔτσι ἔχουμε καὶ τὸ τρίτο ἡμερονύκτιο. Αὐτὴ εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ ἑρμηνεία τοῦ Σευήρου.

Κατὰ τὸν Γρηγόριον Νύσσης ὁ Ἰησοῦς ἐθυσιάσθη κατὰ τρόπον ὑπερφυσικόν, «κατὰ τὸν ἄρρητον τῆς ἱερουργίας τρόπον»—γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὰ ἴδια του τὰ λόγια—κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, τὴν στιγμὴ ποὺ προσέφερε στοὺς Μαθητάς Του τὸ σῶμά Του. Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Γρηγόριος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φαντασθοῦμε ὅτι προσέφερε ἔμψυχον σῶμα. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ λοιπὸν ἐκείνη—βράδυ τῆς Πέμπτης—ἡ ψυχὴ τοῦ Κυρίου κατέβηκε στὸν Ἅδη καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μέχρι τῆς ὥρας τῆς Ἀναστάσεως—νύκτα τῆς Κυριακῆς.

Ἔπειτα δέχεται ἀκόμη ὁ Γρηγόριος ὅτι τὸ τρίωρο σκοτάδι ποὺ ἔγινε τὴν Παρασκευὴ ἀπὸ τὰς 6 ἕως τὰς 9—δηλαδὴ ἀπὸ τὰς 12 τὸ μεσημέρι ἕως τὰς 3 τὸ ἀπόγευμα—ὑπολογίζεται γιὰ μιὰ νύκτα, ποὺ χωρίζει τὴν ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς σὲ δύο ἡμέρες.

Σύμφωνα μὲ αὐτὰ ὁ Κύριος ἔμεινε στὸν Ἅδη: τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς, τὴν ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς, τὴν πρόσθετη νύκτα τῆς Παρασκευῆς, τὴν πρόσθετη ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς, τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, διότι κατὰ τὴν νύκτα ποὺ ἐπηκολούθησε ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, δηλαδὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύκτες.

Δὲν ξέρω ἂν εὑρίσκῃ ὁ ἀναγνώστης πειστικὲς τὶς ἐξηγήσεις αὐτές. Πάντως γιὰ τοὺς ἔχοντας ἀντιρρήσεις ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τοῦ Γρηγορίου Νύσσης: «οὐκ ἀπόφασις ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλὰ γυμνασία καὶ ζήτησις».

στημα περίπου μιᾶς τριακονταετίας δὲν εἶναι ἄμεσον ἀποτέλεσμα καὶ εὔχυμος καὶ πλούσιος καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἡ Ἀνάστασις ἀπέδειξεν εἰς τοὺς Μαθητὰς τρανώτατα ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν»· ὅτι ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι προπαρασκευὴ διὰ τὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα «ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Διὰ νὰ μεταδώσουν αὐτὸ τὸ χαρμόσυνον καὶ σωτήριον μήνυμα οἱ Ἀπόστολοι «εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν». Καὶ τὸ μετέδωσαν. Καὶ κατώρθωσαν εἰς ὅλην τὴν τότε οἰκουμένην νὰ ἱδρύσουν Ἐκκλησίας καὶ νὰ δημιουργήσουν χριστιανικὰς κοινότητας. Ἐπέτυχον ἀκόμη νὰ ἀκουσθῇ πανταχοῦ ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις ὑπῆρξεν ἡ δύναμις τῶν Ἀποστόλων, ἡ χαρὰ τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡμῶν τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ

('Απόσπασμα ἐκθέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς 'Ακαδημίας κ. Φ. Δ. 'Εμμανουήλ, ὑποβληθείσης πρὸς τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον.)

Α'. ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ-ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ. Εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο ἐνεγράφησαν καὶ φοιτοῦν 57 κορίτσια ἡλικίας 6-14 ἐτῶν. Προέρχονται ὅλα ἐξ οἰκογενειῶν μὴ δυναμένων νὰ προσφέρουν εἰς τὰ κορίτσια αὐτὰ στοργὴν καὶ μόρφωσιν σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς τάσεις μας ὡς ἑλληνορθοδόξων ἀμερικανῶν πολιτῶν.

'Η φοίτησις εἶναι κανονικὴ καὶ ἡ ἐπίδοσις εἰς τὰ μαθήματα λίαν ἱκανοποιητική. 'Η ὅλη διδακτικὴ προσπάθεια στηρίζεται ἐπὶ προγραμμάτων καταρτισθέντων ἐγκαίρως ἐπὶ τῇ βάσει παιδαγωγικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιλήψεων ὑγιῶν καὶ συγχρονισμένων. Διὰ τῶν ἐν λόγῳ προγραμμάτων καὶ μεθόδων ἐργασίας προβλέπονται, καθορίζονται καὶ ρυθμίζονται ὅλαι αἱ ἐσωσχολικαὶ καὶ ἐξωσχολικαὶ μορφωτικαὶ ἐνασχολήσεις καὶ ἐπιδόσεις ἐν στενῇ ἀναφορᾷ καὶ ὀργανικῇ σχέσει πρὸς τοὺς θεμελιώδεις σκοποὺς τοῦ ἱδρύματος τούτου. 'Η ἠθικοθρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις, ἡ ἑλληνογλωσσία καὶ γενικώτερον ὁ ἐθνικὸς φρονηματισμός, ὑπόκεινται πάντοτε ὡς βάσις τῆς ὅλης διδακτικῆς προσπαθείας καὶ διέπουν τὴν ὅλην ἐσωσχολικὴν ζωήν. Παραλλήλως, ἢ μᾶλλον ἐν ταὐτῷ καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως καὶ ἐπιμελείας ἐπιδιώκεται ἡ ἐπιτυχὴς ἱκανοποίησις τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν τῆς ἐπισήμου ἀμερικανικῆς παιδείας τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπὸ τοῦ ὀκταταξίου, ὡς τὸ ἡμέτερον, ἀμερικανικοῦ δημοτικοῦ σχολείου. 'Ενδιαφέρουσα ὄντως εἶναι ἡ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν παιδαγωγῶν καὶ τῶν διδασκαλισσῶν τῆς Σχολῆς φροντὶς πρὸς συνύφανσιν, προβολὴν καὶ ἔξαρσιν τῶν μορφωτικῶν ἀξιῶν τῶν δύο πολιτιστικῶν πηγῶν, ἤτοι τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ ἀναλυτικόν μας πρόγραμμα στηρίζεται. 'Αλλ' ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου παιδαγωγικοῦ προβλήματος θὰ μᾶς δοθῇ ἴσως ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκθέσωμεν τὰς ἀπόψεις μας καὶ τὰ ἐκ τῆς πείρας μας διδάγματα ἄλλοτε.

Τὸ διδακτήριον, κατόπιν τῶν ἐπενεχθεισῶν ἐπισκευῶν καὶ διαρρυθμίσεων, ὡς καὶ χάρις εἰς τὸν ἐπιτευχθέντα πλουτισμόν του εἰς κατάλληλα σχολικὰ ἔπιπλα καὶ ἐποπτικὰ μέσα, εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄρτιον καὶ ὑποβοηθεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης ἐν αὐτῷ ἐργασίας. Αἱ ἐλλείψεις εἰς συλλογὰς συγχρονισμένων μέσων διδασκαλίας πληροῦνται μεθοδικῶς, ἐλπίζομεν δὲ νὰ ἐξασφαλίσωμεν ἐν καιρῷ ὅλον ἐκεῖνο τὸ διδακτικὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον κρίνεται ὡς ἀπαραίτητον σήμερον καὶ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νεωτέρου ἀμερικανικοῦ σχολείου. Τὸ Διδάσκον Προσωπικὸν εἶναι ἐνήμερον ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ ἐργάζεται διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὡς ἄνω ἀνάγκης.

Οἱ γενικώτεροι ὅροι διαβιώσεως τῶν παιδιῶν ἔχουν ὡσαύτως ἐκδήλως βελτιωθῇ. 'Η εἰκών, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἤδη ἡ ὅλη ζωὴ τῶν ἐν τῇ Σχολῇ, εἶναι εὐχάριστος, τιμᾷ δὲ καὶ κολακεύει ὅλους τοὺς ὑπέχοντας τὴν εὐθύνην διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ 'Ιδρύματος. 'Η ἀτομικὴ καὶ ἡ γενικὴ καθαριότης ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον μέλημα παιδιῶν καὶ ὑπευθύνων ἐποπτῶν. Τὸ διαιτολόγιον καταρτίζεται ἁρμοδίως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐνδεδειγμένων ἀρχῶν καὶ ἀπόψεων περὶ τῆς παιδικῆς ὑγείας καὶ ἀναπτύξεως. 'Η νοσηρότης ἔχει ἐλαττωθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ ἡ ἰατρικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψις εἶναι πάντοτε ἄμεσος καὶ ἐπιτυχής. Πέραν ὅλων αὐτῶν τὸ πρόγραμμα τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῶν καθοδηγουμένων παιδικῶν ἐνασχολήσεων, καλλιεργεῖ καὶ προάγει ἐπιθυμητὰς συνηθείας, ἀναπτύσσει εὐγενῆ συναισθήματα καὶ γενικώτερον διεγείρει τὰ παιδικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὴν χαρὰν ἥτις καὶ χαρακτηρίζει, ὡς γνωστόν, κάθε ὑγιὲς καὶ ὁμαλῶς ἀναπτυσσόμενον σωματικῶς καὶ ψυχικῶς παιδί.

Β'. ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗ ΤΑΞΙΣ. 'Εκ τῶν ἀποφοίτων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἐδέχθημεν διὰ τὴν γυμνασιακὴν τάξιν δύο μαθητρίας, αἵτινες ἐσημείωσαν ἀρίστην εἰς τὰ μαθήματα ἐπίδοσιν. Αἱ μαθήτριαι αὐταὶ φοιτοῦν εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς γειτονικῆς πόλεως COLD SPRING θεωρούμενον ὡς ἓν τῶν ἀρίστων σχολείων μέσης παιδείας τῆς περιφερείας.

'Η μία τῶν μαθητριῶν αὐτῶν κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν μαθητριῶν ὅλων τῶν Γυμνασιακῶν τάξεων, τελευταίως δὲ διεκρίθη εἰς εἰδικὸν διαγωνισμὸν μεταξὺ τῶν μαθητριῶν τῶν γυμνασίων τῆς περιφερείας, ὑπάρχουν δὲ πιθανότητες νὰ ἀναδειχθῇ μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῆς Πολιτείας. 'Η ἑτέρα εἶναι ἐπίσης πάντοτε μεταξὺ τῶν ἀρίστων, ἡ Σχολή μας δέ, ὡς κηδεμονεύουσα τὰς μαθητρίας αὐτάς, συχνὰ δέχεται τοὺς ἐπαίνους τῶν ἁρμοδίων ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν. Αἱ δύο αὐταὶ μαθήτριαι διδάσκονται τὴν 'Ελληνικὴν ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικοῦ προγράμματος, μετέχουν δὲ ἐνεργῶς καὶ λίαν ἐπωφελῶς δι' αὐτὰς τῆς ὅλης ζωῆς τῆς σχολῆς.

'Η πειραματική, τρόπον τινά, αὐτὴ τάξις, μᾶς δίδει εὐκαιρίας νὰ μελετῶμεν ἀντικειμενικῶς τὸ ζήτημα τῆς συμπληρώσεως τοῦ τμήματος αὐτοῦ ἢ καὶ τῆς ὁλοκληρώσεως ἐν καιρῷ τοῦ γυμνασίου ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς εὐκολίας, τὰς ὁποίας μᾶς παρέχει τὸ γειτονικὸν ἀμερικανικὸν γυμνάσιον καὶ τὰς δυνατότητας τῆς Σχολῆς μας. Εἰς κατάλληλον εὐκαιρίαν θὰ ἐκθέσωμεν ὑπευθύνως τὰς σκέψεις καὶ παρατηρήσεις μας ἐπὶ τοῦ κατ' ἐ-

ξοχὴν ἐνδιαφέροντος ζητήματος τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς Ἀκαδημίας διὰ τῆς ἱδρύσεως γυμνασίου θηλέων καὶ τῆς γεφυρώσεως οὕτω τῶν δύο λειτουργούντων ἐν αὐτῇ τμημάτων, ἤτοι τοῦ ὀκταξίου Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου.

Γ'. ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ. Εἰς τὸ τμῆμα αὐτὸ φοιτοῦν σήμερον 38 φοιτήτριαι, ἀπόφοιτοι ἀμερικανικοῦ ἢ ἑλληνικοῦ Γυμναου. Προέρχονται ἅπασαι ἀπὸ οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἐπηρεάζεται βαθύτατα ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ αἱ ὁποῖαι μετέχουν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τῆς ζωῆς τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ φοιτήτριαι αὐταί, προσερχόμεναι εἰς τὴν Σχολήν μας, ἐγκαταλείπουν συνήθως ἐργασίας καλῶς ἀμειβομένας, δύναται δὲ τοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς μία θυσία ἐκ μέρους των, ὑπαγορευμένη προφανῶς καὶ δικαιολογημένη μόνον ἐκ τῆς ἐντόνου ἐπιθυμίας των νὰ δώσουν ἱκανοποίησιν εἰς τὴν ἀνάγκην διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἑλληνομαθείας των καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ καταρτισθοῦν ὡς διδασκάλισσαι διὰ τὰ ἑλληνοαμερικανικά μας σχολεῖα καὶ ὡς ἡγετικὰ στελέχη ἐντὸς τῆς ὠργανωμένης ζωῆς τῶν ὁμογενῶν μας.

Τὰ προβλήματα, θεωρητικὰ καὶ πρακτικώτερα, ἅτινα σχετίζονται μὲ τὴν ὀργάνωσιν, διοίκησιν, ἐποπτείαν, διδασκαλίαν καὶ γενικῶς τὴν ὅλην λειτουργίαν τοῦ ἀνωτέρου τούτου ἑλληνοαμερικανικοῦ κέντρου παιδείας, εἶναι καὶ πολλὰ καὶ σύνθετα. Τὰ προβλήματα αὐτὰ ἀντιμετωπίζονται σήμερον μετὰ προσοχῆς καὶ ἀποσαφηνίζονται δεόντως, οὕτω δὲ ἡ σχολικὴ πρᾶξις βαίνει ὁμαλῶς καὶ μεθ' ἱκανοποιητικῆς ἀποδόσεως. Ὄντως καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὴν κτηθεῖσαν πεῖραν, γνωρίζομεν ἀκριβῶς τί ζητοῦμεν, καθὼς καὶ ποῖα εἶναι τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεών μας. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ προσθέσωμεν τώρα ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐπιχειρηθὲν «πείραμα» πρὸς ἵδρυσιν τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου, πείραμα εἰς τὴν ἑτοιμασίαν καὶ ὀργάνωσιν τοῦ ὁποίου ὁ γράφων ἔλαβε ἐνεργὸν μέρος, ἐπέτυχε. Προφανῶς θὰ ἀπαιτηθῇ καὶ θὰ ἀπαιτῆται πάντοτε προσεκτικὴ μελέτη ὅλων τῶν πρὸς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο σχετιζομένων ζητημάτων, προγραμματισμένη καὶ ἐντατικὴ ἐργασία καὶ συντονισμὸς τῶν προσπαθειῶν, διὰ νὰ σταθεροποιηθοῦν, ἐπαυξηθοῦν καὶ ὁλοκληρωθοῦν αἱ σημεριναὶ ἐπιτεύξεις μας. Ἡ κεντρικὴ γραμμὴ ἔχει διαχαραχθῇ, σχέδια βελτιώσεως εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς σχολικῆς ζωῆς ὑπάρχουν, ὁ ἐνθουσιασμὸς δὲν λείπει, οὔτε ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐπάρκεια καὶ ὁ ἠθικοεπιστημονικὸς ὁπλισμὸς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν θεμελιώδη παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχῆ καὶ ἀποδοτικὴν λειτουργίαν τοῦ τμήματος.

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὰς ἐπὶ μέρους προσπαθείας καὶ ἐπιτεύξεις, θὰ ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅτι ἔχει ρυθμισθῇ ἐπιτυχῶς πλῆθος ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν πλήρους ἀναλυτικοῦ προγράμματος, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, προγραμμάτων μελετῶν, διαλέξεων, ἠθικοθρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως, ψυχαγωγίας καὶ μορφωτικῶν ἐκδρομῶν καὶ ἐπισκέψεων, τὴν ὀργάνωσιν ἀρτίας βιβλιοθήκης καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν πρώτων ἀναγκαίων ἐποπτικῶν μέσων καὶ ἐπίπλων, τὴν ὀργάνωσιν καλλιτεχνικῶν καὶ μορφωτικῶν παραστάσεων καὶ ὁμιλιῶν ἐνώπιον ὁμογενῶν καὶ τέλος τὴν συγκρότησιν καὶ δημιουργίαν ἐσωσχολικῆς ἀτμοσφαίρας, ὑποκινούσης ἀφ' ἑαυτῆς εἰς πράξεις καὶ ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν φοιτητριῶν μας συμφώνως πρὸς τοὺς βασικοὺς σκοποὺς τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι ἤδη γνωστὰ εἰς τὰς γενικάς των γραμμάς. Ἐνταῦθα θὰ ἦτο ἴσως ἀναγκαῖον νὰ λεχθῇ ὅτι διὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδηλώσεων τῶν φοιτητριῶν καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκαλισσῶν μας δημιουργεῖται ἤδη σαφὴς ἡ ἐντύπωσις εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, ὅτι ἡ πρὸς τὸ Ἵδρυμα ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ των προσφορὰ ἀξιοποιεῖται καλῶς καὶ ὅτι τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ τούτου τομέως δὲν ὑστερεῖ εἰς ἀπόδοσιν. Πρὸς τούτοις καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ἔμμεσον αὐτὴν προβολὴν τοῦ ἔργου εἰδικῶς τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ἐπίσης σκόπιμον νὰ ἐξαρθῇ ἐνταῦθα ὁ ρόλος τῆς Διευθύνσεως καὶ τῶν Καθηγητῶν πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ ὅλου προγράμματος τῆς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ γενικώτερον τῆς μεγάλης ὑπὸ τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἐκκλησίας. Πράγματι εἰς χιλιάδας ἀνέρχονται οἱ ἀκροαταί, ἐνώπιον τῶν ὁποίων τὸ Ἐκπαιδ. Προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας ὡμίλησεν ἐμφανίζον τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς τοῦ ἡγετικοῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ παράγοντος μεταξὺ τῶν ὠργανωμένων ὁμογενῶν μας. Δι' ὅλων αὐτῶν, δημιουργεῖται νομίζομεν, ἡ γενικὴ ἀγαθὴ ἀτμόσφαιρα ἐντὸς τῆς ὁποίας διαμορφώνονται ὀρθαὶ σκέψεις ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῶν γενικῶν προβλημάτων μας ἐνταῦθα, θερμαίνονται τὰ αἰσθήματα φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν παιδείαν, δικαιώνονται ἐμπράκτως αἱ λαμβανόμεναι ἑκάστοτε ἀποφάσεις τῶν ὑπευθύνων ἡγετῶν καὶ ἐκκολάπτονται αἱ γενναιόδωροι πράξεις τῶν ὁμογενῶν μας.

ΡΑΣΑ
ΙΕΡΑ ΑΜΦΙΑ
ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

Ὑλικὰ Ἐκλεκτὰ
Ἐργασία Ἠγυημένη
Τιμαὶ Συγκαταβατικαὶ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Rev. Christos Papachristou
3 Willow Place
Mount Vernon, N. N.
Tel. MOunt Vernon 7-5362

ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΣ

Τοῦ Πρεσβ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ, Δ. Θ.

«Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν».
(Πράξ. 20, 35)

Ὀκτὼ εἶναι οἱ γνωστοὶ Μακαρισμοί, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀρχίζει τὴ διδασκαλία Του ἐπάνω στὸ Βουνό. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πάρα πολλοὶ ἄλλοι σὲ ὁλόκληρη τὴ Βίβλο. Ἀνάμεσα ὅμως ἀπὸ ὅλους αὐτούς, καὶ στὴν Παλαιὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ξεχωρίζει ἕνας ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἄλλων, ἀποτελεῖ δὲ καὶ τὸ πνευματικὸν κέντρον ὁλοκλήρου τοῦ Βιβλίου τοῦ Θεοῦ. «Εἶναι περισσότερο εὐτυχισμένος, δηλ. εὐλογημένος, ἐκεῖνος ποὺ δίνει παρὰ ἐκεῖνος ποὺ πέρνει». Αὐτὸς εἶναι ὁ ὁ Ὑπέρτατος Μακαρισμός.

Καὶ ὅμως ὁ Μακαρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον οἱ περισσότεροι ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν προσπερνοῦν χωρὶς νὰ τὸν προσέξουν καθόλου. Εἶναι πικρὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὅπως κάθε φάρμακο, γιατὶ χτυποῦν ἀλύπητα τὴν ἀνθρώπινη φιλοσοφία καὶ ἔρχονται ἀντιμέτωπα μὲ τὶς θεωρίες ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες νομίζει ὁ ἄνθρωπος ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ εὐτυχισμένος. Ὁ μακαρισμὸς αὐτὸς δέρνει ἀλύπητα τὴν φιλαυτία καὶ τὸν ἐγωϊσμό, τὰ εἴδωλα αὐτά, τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι χριστιανοὶ θεοποιοῦν καὶ λατρεύουν. Γι' αὐτὸ στὴ ζωή τους δὲν θέλουν νὰ τὸν ἐφαρμόσουν.

Εἶναι δὲ κοινὸ μυστικὸ ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Παύλου, δὲν ὑπολογίζονται σοβαρὰ ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὶς σχέσεις τους μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὶς σχέσεις τους πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, σὲ τέτοιο βαθμὸ οὕτως ὥστε ἡ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία στὴ μεγάλη καὶ πλούσια αὐτὴ Χώρα τῆς γενναιοδωρίας καὶ τῆς ἀγάπης νὰ φθάσῃ σὲ σημεῖο, ἀπὸ ἔλλειψη οἰκονομικῶν μέσων, νὰ ἀδυνατῇ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ δράσῃ πνευματικά, ὅπως πρέπει.

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ξεσκεπάσουμε καὶ νὰ διακηρύξουμε μιὰ ἀλήθεια. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι δὲν δίνουμε στὴν Ἐκκλησία μας ὅσα πρέπει νὰ δίνουμε. Δὲν δίνουμε ὅσα μᾶς διατάσσει ὁ Θεὸς νὰ δίνουμε. Δὲν δίνουμε ἀνάλογα μὲ ὅσα κερδίζουμε. Δὲν δίνουμε τόσα ὅσα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουμε γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ὑπερτάτου Μακαρισμοῦ. Ὀφείλουμε δὲ μαζὶ καὶ νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι στὴ θλιβερὴ αὐτὴ κατάσταση ἔχουμε συντελέσει κατὰ πολὺ ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ μὲ τὴ συστηματικὴ σιωπή μας. Δὲν προσπαθοῦμε νὰ μυήσουμε τοὺς Χριστιανούς μας στὸ μυστήριο αὐτὸ τῆς ὑπερτάτης εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κατορθώσῃ νὰ σταυρώσῃ τὴν φιλαυτία του καὶ ἀρχίσῃ νὰ διαθέτῃ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸν πνευματικὸ καὶ ὑλικὸ θησαυρό, ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεός, γιὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία του. Ἄλλοι ἀπὸ ἡμᾶς ἐντρεπόμεθα. Οἱ περισσότεροι ὅμως δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος νὰ φωνάξουμε στὸ ἐκκλησιασμά μας τὴ μεγάλη καὶ λαμπερὴ αὐτὴ ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Σιωποῦμε. Σιωποῦμε δὲ γιατὶ διαισθανόμεθα ὅτι τὸ νεῦρο, ποὺ ξεκινᾷ ἀπ' τὴν καρδιὰ καὶ καταλήγει στὸ πορτοφόλι, εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο νεῦρο. Φοβούμεθα τὶς συνέπειες ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ ἄγγισμα τοῦ λεπτοῦ αὐτοῦ σημείου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἂν καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ ἡμᾶς δὲν διστάζουμε νὰ τὸ ἐγγίξουμε, ὅταν ξέρουμε ὅτι μιὰ τέτοια ἀπόπειρα θὰ ἀντανακλάσῃ στὸ ἄτομό μας.

Ἐπειδὴ δὲ στὴ σελίδα αὐτὴ ἐκθέτουμε ἀλήθειες, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε καὶ μιὰ ἄλλη ἀκόμη. Ἐκεῖνος ποὺ δίνει εἶναι εὐλογημένος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ποὺ παίρνει αἰσθάνεται χαρὰ καὶ εὐτυχία. Τὰ δῶρα ποὺ παίρνουμε, μᾶς γεμίζουν τὴν καρδιὰ ἀπὸ χαρά. Ὅ,τι μᾶς δίδουν, ὅταν ἐκτιμοῦν τὴν ἐργασίαν μας, μᾶς κάμνει εὐτυχισμένους. Τὰ χρήματα ποὺ παίρνουμε γιὰ τοὺς κόπους ποὺ καταβάλλουμε στὴν καθημερινή μας δουλειά, μᾶς χαροποιοῦν. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ποὺ αἰσθάνεται κανείς, ὅταν παίρνῃ, εἶναι περιωρισμένη, γιατὶ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφερόμεθα νὰ ἀποκτήσουμε στὴν ζωή, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης, εἶναι ὑλικά, καὶ ἱκανοποιοῦν μόνον τὴ ζωώδη μας φύση. Γι' αὐτό, ὅταν παίρνουμε, εἴμεθα εὐτυχισμένοι, ἐνῷ ὅταν δίνουμε εἴμεθα εὐλογημένοι. Καὶ ἡ εὐλογία εἶναι μία κατάσταση πνευματικὴ πολὺ ἀνώτερη καὶ εὐμορφότερη ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Πολλὲς φορὲς ὅμως εἶναι ἕνα κρᾶμα πόνου καὶ χαρᾶς, τὸ ὁποῖον ἀντίθετα πρὸς τὴν εὐτυχία, δὲν κλονίζεται ἀπὸ τὶς ἐναντιότητες καὶ τὰ χτυπήματα τῆς ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εὐχαριστεῖται οὔτε χορταίνει μὲ τὴν τροφὴ τῶν ζώων μόνον. Εἶναι καὶ πνεῦμα καὶ κανένα ὑλικὸ στοιχεῖο χαρᾶς δὲν μπορεῖ νὰ θρέψῃ τὴν ψυχή του. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ μᾶς λέγει: «Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸ ἀσῆμι δὲν θὰ χορτάσῃ μὲ τὸ ἀσῆμι, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὰ πλούτη ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ κάμῃ τίποτα, γιατὶ αὐτὰ εἶναι ματαιότης». Οἱ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες μοιάζουν, σὰν λαστιχένιες σακκοῦλες. Ὅσα περισσότερα βάζει κανεὶς μέσα, τόσο περισσότερο ἀνοίγουν. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει δὲν εἶναι ἀπαραίτητα καὶ εὐτυχής. Δὲν αὐτοκτονοῦν μόνον οἱ φτωχοί. Καὶ κανεὶς δὲν αὐτοκτονεῖ, ἐκτὸς ἂν ἡ ζωή του ἔπαυσε νὰ ἔχῃ νόημα καὶ ἀξία καὶ ἄρχισε νὰ μαραίνεται ἀπὸ ἔλλειψη πνευματικῆς τροφῆς.

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ βαπτίσουμε τοὺς Χριστιανούς μας μέσα στὴ Θεϊκὴ αὐτὴ ἀλήθεια, ἀφοῦ πρῶτα, βέβαια, βαπτίσουμε τὸν ἑαυτό μας. Ἔχουμε καθῆκον νὰ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ ΤΑΦΟΥ

Τοῦ Ἀρχιδιακόνου ΝΕΟΦΥΤΟΥ

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε» (Μάρκ. 16, 6).

Ἐπὶ 1900 καὶ πλέον ἔτη, αἱ καρδίαι ἀμετρήτων λαῶν ἐσκίρτησαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδα εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων ἐκείνων, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἄγγελος ἐχαιρέτησε πλησίον τοῦ κενοῦ τάφου τὰς γυναῖκας, αἵτινες εἶχον ἔλθει ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ Χριστιανικὸν Εὐαγγέλιον πάντοτε συγκεντροῦται πέριξ τοῦ κενοῦ τάφου. Ἀφαίρεσε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀρνήσου τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τότε βγάζεις τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸν καὶ καταστρέφεις τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν σωματικῶς, τότε κι' Αὐτὸς ἦτο ἕνας ἀκόμη ἁπλοῦς διδάσκαλος — μεγάλος καὶ καλὸς πιθανὸν σὰν τοὺς λοιποὺς σοφοὺς τῶν αἰώνων. Ἐὰν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος δὲν εἶναι γεγονὸς ἱστορικόν, τοῦτο καὶ μόνον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀχρηστεύσῃ ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, διότι ἡ ἀρχαία ἐκκλησία βασίζει ὅλας της τὰς μαρτυρίας ἐπὶ τοῦ γεγονότος τοῦ κενοῦ τάφου. «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν», γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀλλ' ὁ Χριστὸς Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον νικητὴς τοῦ θανάτου καί, οὕτω, μᾶς διεβεβαίωσεν, ὅτι δὲν ἦτο ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ πράγματι Υἱὸς Θεοῦ, μὲ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν καὶ ἁγιότητα. Ὅσον τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀληθές, τόσον βεβαίως καὶ αἱ διδασκαλίαι τοῦ Κυρίου εἶναι ἀληθεῖς, καὶ συνεπῶς δικαίως προκαλοῦν ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν εἰς κάθε λογικευόμενον ἄνθρωπον. Οὐδεὶς ἄλλος διδάσκαλος ἢ σοφὸς ἄλλης τινὸς θρησκείας ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου. Αὐτός, ὁ Ὁποῖος ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, εἶναι ἄξιος βαθείας προσοχῆς καὶ πίστεως. Ὅπως ὁ Γάλλος πολιτικὸς Τολλεϋράνδος σοφῶς παρετήρησεν, «ἐὰν θέλῃς ἕνα ἀσφαλῆ τρόπον διὰ νὰ μεγαλώσῃς μίαν νέαν Θρησκείαν, σταυρώσου σὺ ὁ ἴδιος καὶ ἀναστήσου πάλιν τὴν τρίτην ἡμέραν». Ὡραία παρατήρησις καὶ βαθυστόχαστος!

Ἀλλ' εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Χριστὸς πράγματι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν; Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πλέον καλῶς ἀποδεδειγμένον γεγονὸς τῆς Ἱστορίας. Οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὰ περιστατικὰ τοῦ κενοῦ τάφου, δὲν ἐξηπατήθησαν οὔτε ἐπεζήτησαν νὰ ἐξαπατήσουν, παρασυρθέντες ἀπὸ θρησκευτικὸν φανατισμόν. Ἦσαν οἱ ἁρμόδιοι, αὐτόπται μάρτυρες, ἀκεραίου χαρακτῆρος ἄνδρες, εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν ὁποίων, ἀπό τε ἐκλογῆς, διδαχῆς καὶ θείου φωτισμοῦ, δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν. Ἔζησαν μὲ τὸν Χριστόν, ἐγνώριζαν τὸν Χριστόν, ἐγνώριζαν ὅτι πραγματικῶς ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου εἰς τὴν ζωήν! Δὲν εἶδον τὸ πνεῦμά Του, εἶδον Αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ὡμίλησαν μετ' Αὐτοῦ καὶ ἔφαγον μετ' Αὐτοῦ καὶ ἀκόμη ἐψηλάφησαν Αὐτόν.

Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἀγύρται, ἀλλ' οὔτε δολίως ἐμηχανεύθησαν τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀναστάσεως, οὔτε μύθους ἔπλασαν διὰ νὰ ἐξαπατήσουν θρησκεύοντας Ἰουδαίους καὶ ἐθνικοὺς Ἕλληνας σοφούς! Ἦσαν ἄνδρες πεφωτισμένοι, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἁγία, καὶ τῶν ὁποίων τὰ κηρύγματα δὲν ἦσαν κηρύγματα ὑποκριτῶν καὶ πλάνων. Ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρησαν, ὄχι διὰ νὰ διαιωνίσουν ἕνα πλαστὸν ψεῦδος, ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πραγματικὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὡς Οὗτος προεῖπεν αὐτοῖς.

Παρευρέθησαν πολλοὶ μάρτυρες εἰς τὴν Ἀνάστασιν, διὰ τοῦτο οἱ ἐχθροὶ τῶν Ἀποστόλων ἦσαν ἀνίκανοι νὰ ἀρνηθοῦν τὴν μαρτυρίαν των. Ἐὰν οἱ καταχθόνιοι ἐχθροὶ Αὐτοῦ, εἶχον κλέψει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, συντόμως θὰ εἶχον διαψεύσει τὴν εἴδησιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνεστήθη. Ἐὰν πάλιν ὑποτεθῇ ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Ἰησοῦ, ἔκρυψαν τὸ σῶμά Του, πῶς κανεὶς ἐξηγεῖ τόσας σωματικὰς ἐμφανίσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἀπέδειξεν ὁ Ἀναστὰς Κύριος, ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ, μετὰ τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θάνατόν Του;

Ὁ Ἰησοῦς προεῖπεν ὅτι θὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν καὶ ἐξετέλεσε τὴν πρόρρησίν Του, κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας Του, δυνάμεθα νὰ βασιζώμεθα ἀπεριορίστως καὶ ἀνεπιφυλάκτως. Αὐτὸς εἶπεν: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

φωνάξουμε στὸ ἐκκλησίασμά μας πρῶτα μὲ τὸ παράδειγμά μας καὶ ἔπειτα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὑπάρχει μιὰ χαρὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπ' ἐκείνη ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν παίρνῃ, κι' αὐτὴ εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ποὺ ριζώνει μέσα του ὅταν ἀρχίσῃ νὰ δίνῃ.

Ὅταν κατορθώσουμε νὰ δαμάσουμε τὴν πλεονεξία μας, τότε θ' ἀρχίσουμε νὰ πλησιάζουμε τὸν Θεό. Ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου ποὺ φωλιάζει μέσα μας, θὰ ἀρχίσῃ τότε νὰ σβύνῃ. Ἡ μάχη ποὺ συνεχίζεται μέσα στὴν ψυχή μας, μεταξὺ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἀγάπης, θὰ σταματήσῃ. Ἡ Ἐκκλησία μας ὡπλισμένη θὰ μπορέσῃ νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστόν. Καὶ μὲ τὴ χαρὰ τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας στὰ χείλη μας θὰ εἴμεθα σὲ θέση νὰ τραγουδήσουμε χαρούμενα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ διέσωσε ὁ Παῦλος:

«Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν».

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ συνδρομηταὶ εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν. Ἂν ἔληξε ἡ συνδρομή σας, ἀνανεώσατε. Δολλάρια 3.00 τὸ ἔτος.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Ὑπὸ Ν. ΒΑΒΟΥΔΗ

Διορισμοὶ Ἐποπτῶν

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, διωρίσθησαν δύο ἐπόπται τῶν σχολείων τῶν Μεσοδυτικῶν Πολιτειῶν.

Διὰ τὰ σχολεῖα τῶν Παροικιῶν Detroit, Ann Arbor, Pontiac, Mt. Clemens, Port Huron, Mich. καὶ Toledo, Ohio, διωρίσθη ὁ ἐκπαιδευτικὸς καὶ συγγραφεὺς βιβλίων, αἰδ. Δημ. Παπαντωνίου.

Διὰ τὰ σχολεῖα τῆς Β΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας (Σικάγου), διωρίσθη ὡς ἐπόπτης ὁ Θεολόγος καὶ παιδαγωγὸς κ. Θεόδωρος Θαλασσινός, Ἱεροκήρυξ τῆς ρηθείσης ἐπισκοπικῆς περιφερείας.

Οἱ ἐπόπται θὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των ἐπὶ τῇ βάσει κανονισμοῦ, πρὸς προαγωγὴν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τοῦ διδασκάλου.

Ἀργότερον θὰ διορισθοῦν καὶ ἄλλοι ἐπόπται διὰ τὰς ἄλλας περιοχάς. Εἰς τὴν Α΄ Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν, καθήκοντα ἐπόπτου θὰ ἐκτελῇ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐκπαιδεύσεως κ. Ν. Ι. Βαβούδης.

Οἱ ὡς ἄνω ἐπόπται ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των ἀφιλοκερδῶς.

Σάλπισμα

Ἀπὸ τὴν παροικίαν τοῦ Σακραμέντο, Καλ. ἀκούεται ἕνα εὐχάριστον σάλπισμα: Ξυπνᾶτε, Ἑλληνοαμερικανοί!

Πέρυσι τὸ Σχολεῖον τῆς Κοινότητος εἶχε 35 μαθητάς. Ἐφέτος, μέχρις ὥρας, τὸ σχολεῖον ἔχει 95, τριπλασίους σχεδόν.

Ἡ Κοινότης ἔστειλεν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εὐχαριστήριον ἐπιστολήν, διότι ἀπέστειλεν εἰς αὐτὴν κατάλληλον διδάσκαλον. Εἶναι ὁ κ. Κ. Ἀναστασίου. Νομίζομεν ὅτι τὰ εὐχαριστήρια ὀφείλονται εἰς αὐτήν, διότι ἠθέλησαν νὰ ἀναστηλώσουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσιά των ἐμπράκτως, ὄχι μὲ λόγια μεγάλα ποὺ λησμονοῦνται εὐκόλως.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΕΑΝ

Ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τὸ Μέτωπον

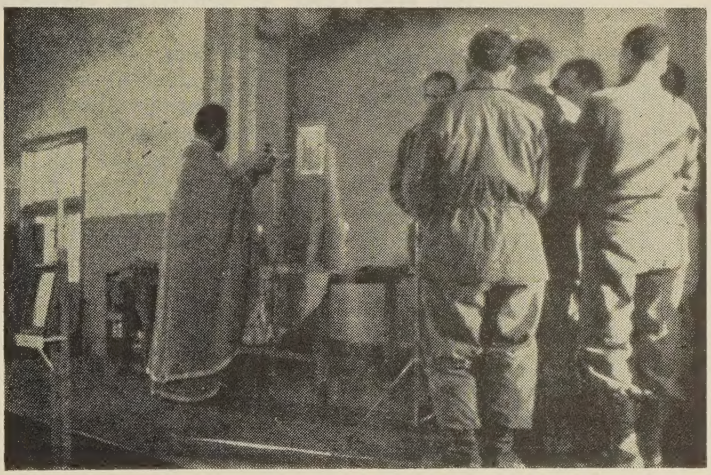

Εἰς ἀπάντησιν τηλεγραφήματος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαὴλ πρὸς τὸ ἐν Κορέᾳ Ἑλληνικὸν Στρατιωτικὸν Σῶμα, ἡ Α. Σεβασμιότης ἔλαβε τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

ΕΚΣΤΡΑΤΕΥΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ C. O. G. E. P. — G. A. C. O. 5800

Τῇ 22 Φεβρουαρίου 1951

Σεβασμιώτατε,

Μὲ μεγάλην μας ἀγαλλίασιν καὶ συγκίνησιν ἐλάβομεν τὸ συγχαρητήριον Τηλεγράφημα, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἐκοινοποιήσαμεν διὰ τῆς Ἡμερησίας διαταγῆς, εἰς ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος.

Ἐπιτρέψατέ μοι, ὅπως ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Σώματος, ὑποβάλω Ὑμῖν τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας.

Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑψίστου πάντοτε, εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι θὰ φέρωμεν εἰς πέρας, τὴν ἱερὰν ἀποστολήν μας, εἰς ἣν μᾶς ἔταξεν ἡ Φιλτάτη Πατρίς, καὶ μετὰ τῶν Στρατῶν ὅλων τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

Παρακαλῶ δεχθῆτε μίαν μικρὰν φωτογραφίαν, ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Ἐκ. Σ. Ἑλλάδος, παριστάνουσαν τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ,
Ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν Σας,
ΙΩ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
Συνταγματάρχης

Καθρέπται

Εἴδομεν μὲ χαρὰν δύο σχολικὰ βιβλία τελευταίως καὶ τρίβομεν τὰ μάτια μας. Τὸ ἕνα «Τὰ Τέκνα τῆς Ἑλλάδος», τῶν σχολείων τῆς παροικίας BUFFALO, N.Y., περιέχει τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς νεολαίας ἡ ὁποία σπουδάζει εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Κοινότητος. Τὸ ἄλλο, «Ἡ Ἠχὼ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου» περιέχει τὴν πνευματικὴν κίνησιν τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ ἐνθαρρυντικὸν μέρος τῆς ὅλης αὐτῆς κινήσεως εἶναι ὅτι τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ γράφουν εἰς τὰ δελτία αὐτὰ ἐκθέσεις, γνώμας καὶ ποιήματα ἀκόμη ἑλληνικά, καὶ διατυπώνουν ἐν γένει, τὰς ἰδέας των ἑλληνιστί. Ἐπίσης εἴδομεν παιδικὰς ἐκθέσεις καὶ εἰς τὴν «Πνευματικὴν Ζωὴν» τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Ν. Ὑόρκης.

Τὰ τοιαῦτα σχολικὰ δελτία ὄχι μόνον τοὺς γράφοντας ἐνθαρρύνουν ὅπως καλλιεργοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν γονέων των ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἑλληνόπαιδας ποὺ ἀναγινώσκουν τὰ γραφόμενα ἐμπνέουν καὶ ὑποκινοῦν νὰ μάθουν τὴν γλῶσσαν.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὑπὸ ΜΑΡΙΤΣΑΣ Ι. ΑΜΠΑΤΖΗ (ΚΗΛΑΔΗ)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ. Κοινωνικὸ μυθιστόρημα, ὑπὸ Ἡ. Λαμπίρη, σ. 240, Σταμπούλ, 1950, τιμὴ γρόσια 500.

Τὸ ἐντελβάϊς, λένε, εἶναι ἕνα σπάνιο, πολὺ ὥμορφο λουλοῦδι, ποὺ φυτρώνει στὶς χιονοσκέπαστες Ἄλπεις καὶ στὶς ἄβατες βουνήσιες κακοτοπιές τους. Ἀναρωτιέμαι, ἂν ἀδέξιοι ὀρειβάτες ἐπιχείρησαν νὰ δρέψουν τὸν ἀνθὸ τὸν μαγεμένο. Γιατί, τώρα τελευταῖα, μέσα στὸ ἀδιάκοπα αἰωρούμενο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας πολεμικὸ σύννεφο καὶ τὶς σκληρὲς βιοτικὲς συνθῆκες, μοῦτυχε ἕνα βιβλίο —ἐντελβάϊς— ποὺ ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὴν χιονένια σ' αἴσθημα λευκότητα, μιᾶς ἀνώτερης, δυνατῆς συγγραφικῆς ψυχῆς. Ἀδέξια καὶ ἄπειρη —φιλολογικά— ὀρειβάτισσα, δὲν μπορῶ ν' ἀνεβῶ στὶς γλιστερὲς πλαγιὲς τῆς κριτικῆς. Ὅμως, ἐσώψυχα, διπλᾶ, σὰν γυναῖκα, χαρούμενη γιὰ τὴν διαλεχτὴ συγγραφέα, Ἠὼ Λαμπίρη, θὰ μείνω στὴ ριζοβουνιὰ τοῦ ἀναγνώστη, ποὺ ξεφυλλίζοντας τὸ ρεαλιστικὸ καὶ τὸ βαθύ, τὸ δυνατὸ βιβλίο της, «Τὸν Ἄνθρωπο τοῦ Μέλλοντος», ξεχνιέται σὲ μιὰ μακρυνὴ θαυμαστικὴ ἐνατένιση . . .

Βλέπεις ζωγραφισμένους, λαξευμένους τεχνικὰ σὲ τοῦτο τὸ βιβλίο δύο ἰδανικοὺς ἀνθρώπινους χαρακτῆρες, ἄνδρα καὶ γυναίκας, παρμένους μέσ' ἀπὸ τὴ ρουτίνα τῆς ζωῆς ποὺ οἱ ἴδιοι ὡμόρφηναν. Νοιώθεις τσουχτερὸ τὸν πόνο τὸν ἀνθρώπινο, τὸν βόγγο τοῦ νοσοκομειακοῦ θαλάμου, καὶ ἀνάβει τόσο ἀκοίμητο καντῆλι, τοῦ παιδιοῦ ἡ μελλοντικὴ ζωή, ἡ κατεύθυνση, ποὺ ἄθελά σου ζῇς πραγματικὰ κάθε σελίδα.

Μ' ἀρέσει κάθε γραμμὴ στὸν «Ἄνθρωπο τοῦ Μέλλοντος», γιατὶ ὁ Αὐγέρης καὶ ἡ Μαρία του δὲν εἶναι τὰ συνηθισμένα ἐξιδανικευμένα καὶ ἄψογα μυθιστορηματικὰ πρόσωπα. Εἶναι τύποι ζωντανοί, πλάσματα ἀνθρώπινα, μὲ εὐγενικὲς ἐξάρσεις, μὲ ἀλτρουϊστικὲς ἐπιδιώξεις, μὰ καὶ μὲ τὶς ἀνθρώπινες συχνὰ ἀδυναμίες τους. Ὁ Δημήτρης πάλιν, τὸ παιδί, προβάλλει σὰν πυρήνας, σὰν στήμονας καὶ γύρη, σ' ὅλο τὸ βιβλίο - λουλοῦδι. Τελικά, ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος —τὸ παιδί— φτιαγμένο ἀπὸ ἕνα πηλὸ ἄδολης εἰλικρίνειας καλοδουλεμένο, φροντισμένο, γίνεται σὰν τοῦ ἐπιτυχημένου γλύπτη, καλλιτέχνη πρόπλασμα, ποὺ ὑπόσχεται νὰ δώσῃ τ' αὐριανὸ ἀριστούργημα.

Ὁ πρωταρχικὸς τοῦ βιβλίου σκοπός, κυνηγημένος ἀδιάλειπτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, πετυχαίνει ἁρμονικὰ μέσα σ' ἕνα πλοῦτο γραμμῆς, στὴν ζωντανή του γλῶσσα καὶ σ' ἕνα θετικισμὸ ὕφους σπάνιο γιὰ γυναίκα. Κι' ὅλα αὐτὰ χωρὶς νὰ ἐμποδίζωνται ὅλες του ἡ σελίδες νᾶναι μιὰ συνέχεια ἀπὸ ἐναλλασσόμενες εἰκόνες. Διάβασα, ἕνα χρόνο πρὶν, μιὰ στὸν Παρνασσὸ ὁμιλία γύρω ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς Ἡ. Λαμπίρη. Τὴν ἔπαιρνα τότε διστακτικὰ στὴν Ἀθήνα. Ἀπὸ τότε τὴν διάβασα πολλὲς φορές, μελετημένη, φιλοσοφημένη, βαθυστόχαστη. Ὕστερα ἀπὸ τὸν «Ἄνθρωπο τοῦ Μέλλοντος» μὲ τὰ δυναμικά του πρόσωπα καὶ τὸ παντοῦ ἀνθρωπιστικὸ διάχυτο ἄρωμα, θ' ἀναζητῶ σὰν διψασμένη τὸ νερό, γραμμὲς μὲ τὸ μελάνι τῆς ζωντάνειας τοῦ συγχρονισμοῦ τοῦ εὐγενικοῦ καὶ τοῦ ὡραίου μιᾶς: Λαμπίρη.

ΑΝΑΣΤΑ Ο ΘΕΟΣ

Ἀνάστα ὁ Θεός! Ἄς ἐξυπνήσῃ
ἀπ' τὴν νάρκη της ἡ φύσις ὅλη.
τὸ μαραμμένο δένδρο ἂς πρασινίσῃ.
Τὸ ξερὸ χῶμα ἂς γίνῃ περιβόλι.
Ὄχι σκοτάδια πειά. Ὄχι πειὰ χιόνια!
Ἥλιος ὁλόλαμπρος ἂς μᾶς ζεσταίνῃ.
Φωληὲς ἂς κτίσουνε τὰ χελιδόνια
στὴ στέγη τὴ βουβὴ καὶ πικραμένη.
Ἀγροί, πελάγη, δάση καὶ βουνὰ
στὸν Νεκρεγέρτη ἂς ψάλλουν ὡσαννά.

Ἀνάστα ὁ Θεός! Στὸ πέρασμά Σου
οἱ τάφοι ἂς ἀνοίξουν πέρα - πέρα.
Ἡ νύχτα τοῦ θανάτου ἐμπροστά Σου
ἂς γίνῃ πασχαλιάτικη ἡμέρα.
Ἀπ' τὴν ἀθλία τῆς σαπίλας θήκη
ἂς ροδοξεφυτρώσῃ ἡ ἐλπίδα.
Τῆς νέκρας καὶ φθορᾶς μας τὸ σκουλῆκι
ἂς φτερωθῇ κι' ἂς γίνῃ χρυσαλλίδα.
Κανεὶς στὸν Ἅδη. Ὅπως ὁ Χριστὸς
ἂς ἀναστῇ καὶ κάθε Του πιστός.

Ἀνάστα ὁ Θεός! Σχίσε τὸ μνῆμα
ποὺ σ' ἔθαψε κτηνώδης ἀπιστία
γιὰ ν' ἀποβολωθῇ τὸ μαῦρο Κρῖμα
καὶ νὰ ταρταρωθῇ ἡ Ἀνομία.
Σὰν βαρυχειμωνιά, σὰν τάφου σῆψι
κάθε ἔγκλημα ποὺ τὴν ζωὴ μαραίνει
ἂς ἐξαφανισθῇ, Θεέ, κι' ἂς λείψῃ
μπρὸς στὴν Ἀνάστασι τὴν δοξασμιένη.
Συγχώρια, ἀγάπη, σπλάγχνα, προσευχὴ
ἂς λουλουδίσουν σὲ κάθε ψυχή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (†)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΛ. Γ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Ὑπὸ Ζ. ΞΗΝΤΑΡΑ

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐπιβλητικότητος ἐτελέσθη κατὰ τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη Ἀθηνῶν, ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ νῦν ἐν Ἀθήναις μετεκπαιδευομένου κ. Γεωργίου Κρητικοῦ. Κάτω ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ σεμνοπρεποῦς ναοῦ τῆς περιφήμου καὶ ἀρχαιοτάτης Μονῆς Πετράκη, ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. κ. Μεθοδίου, ταπεινὸς καὶ γονυπετὴς ἐδέχθη τὴν τῆς ἱερωσύνης Θείαν Χάριν ὁ ἱερολογιώτατος κ. Κρητικός.

Συγκινητικὴ ἦτο ἡ τέλεσις τῆς Θείας Λειτουργίας ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, πνευματικοῦ ποιμένος τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ χειροτονηθέντος πατρίδος, αἴγλην δὲ προσέδωσε καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν μετεκπαιδευομένων Θεολόγων Πανοσ. Ἱεροκηρύκων τῆς Σχολῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ ἐξαιρετικῶς τονωτικὴ τόσον διὰ τὸν χειροτονούμενον ὅσον καὶ δι' ὅλους τοὺς παρισταμένους ἡ συμπροσευχὴ καὶ συμπαράστασις τῶν σεβαστῶν ἡμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Καθηγητῶν, ἐξόχως ὅμως συγκινητικὴ ἦτο δι' ἐμὲ ἡ πρὸ τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου μετὰ φόβου καὶ συστολῆς προσέλευσις ἑνὸς προσφιλοῦς φίλου καὶ συμφοιτητοῦ, ἐκζητουμένου τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριν καὶ τὴν εἰς τὴν Ἱερωσύνην εἴσοδον.

Μὲ λόγια σεμνὰ καὶ εἰλικρινῆ καὶ μὲ βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν τοῦ φρικτοῦ τῆς Ἱερωσύνης Μυστηρίου, ὁ χειροτονηθεὶς διὰ τῆς ἐμπνευσμένης προσφωνήσεώς του μετέδωκεν εἰς ὅλους τοὺς μάρτυρας τοῦ Μυστηρίου ἕνα μέρος τοῦ πλουσίου ψυχικοῦ του κόσμου. «Ἡ ἀσθένειά μου», εἶπεν, «αἱ ἐλλείψεις μου καὶ ἡ μικρότης μου μὲ κάμνουν νὰ δειλιῶ. Ἀκόμη δὲ περισσότερον, διότι ἀναλογίζομαι ὅτι ἅγιοι ἄνδρες, ὅπως ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐφοβήθησαν πρὸ τοῦ ὕψους τῆς διακονίας ταύτης.... Ἀλλὰ—προσέθεσε—βλέπω ἐμπρός μου καὶ τὸν Ἐσταυρωμένον. Ἀκούω τὴν γλυκεῖαν φωνήν Του νὰ μοῦ λέγῃ: ἔλα μαζί μου· μὴ σὲ πτοῇ ἡ ἀνθρωπίνη ἀσθένεια, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Καὶ πρὸς ταύτην τὴν φωνὴν ἀπαντῶ: Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε».

Οὗτος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεκλημένος καὶ ἐκ νεωτάτων χρόνων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν προσκλίνας ἐπέδειξεν ἐν τῇ γενετείρᾳ του καὶ ἐν Ἀμερικῇ, κατὰ τὴν τετραετίαν τῶν Θεολογικῶν του σπουδῶν, σεμνήν τε καὶ ἀξιοπρεπῆ πολιτείαν, διακριθεὶς κατὰ πάντα καὶ καταστὰς ἀξιομίμητον ὑπόδειγμα σοβαροῦ καὶ πεφωτισμένου Χριστιανοῦ.

Ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐσχάτως πρὸς συμπλήρωσιν τῶν Θεολογικῶν του σπουδῶν καὶ κανονισμὸν τῶν οἰκογενειακῶν του ὑποχρεώσεων, ἔτυχε φιλοξενίας εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἐπέσπασε τὸν θαυμασμόν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τόσον τῆς διευθύνσεως ὅσον καὶ τῶν συνοικοτρόφων του. Τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην διεύθυνσιν τοῦ τέως Μητροπολίτου Λήμνου κ. κ. Βασιλείου, διατηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μορφώνει καὶ ἐκκλησιαστικῶς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας πρὸς καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν Αὐτῆς. Ἡ χειροτονία τοῦ πατρὸς Κρητικοῦ ἀπετέλεσε σταθμὸν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ τὸ πρῶτον λειτουργοῦντος Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, διότι οὗτος πρῶτος ἐκ τῶν τροφίμων εἰσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ποθεῖ καὶ ἀναμένει ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων τροφίμων αὐτοῦ.

Ἐξαιρετικὴν λοιπὸν τιμὴν ἠσθάνθησαν ὅλοι οἱ ἐξ Ἀμερικῆς ἐν Ἀθήναις μετεκπαιδευόμενοι φοιτηταὶ διὰ τὸν ἄξιον λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, ὁ ὁποῖος τὰς πρώτας καὶ βασικὰς Θεολογικὰς σπουδὰς ἔκαμεν εἰς τὴν πνευματικὴν μητέρα καὶ τροφόν μας—τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Βοστώνης. Ἰδιαιτέραν χαρὰν ἐδοκίμασαν, ὅταν ἤκουσαν τοὺς ἀντιφωνοῦντας Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας, τόν τε Ἅγιον Κερκύρας καὶ τὸν Ἅγιον πρώην Λήμνου—Διευθυντὴν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου—νὰ διακηρύσσουν ὅτι εἶναι εὐτυχὴς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, διότι προστίθεται εἰς Αὐτὴν καὶ ἕνα ἀκόμη ἐκλεκτὸν στέλεχος, πρὸς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ μεγάλου πρὸς τοῦτο ἔχοντος ἀνάγκην ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ.

Μεγαλυτέραν δὲ χαρὰν ἐδοκιμάσαμεν, διότι δι' ἑνὸς συμφοιτητοῦ μας ἀνυψώθη πραγματικῶς τὸ ὄνομα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας καὶ ἐξετιμήθη τὸ θεάρεστον αὐτῆς ἔργον μεταξὺ τῶν κύκλων τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Πράγματι, ὑψηλὸν καὶ σπουδαιότατον εἶναι τὸ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ μας ἐπιτελούμενον ἔργον. Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπόφοιτοι, ὁσάκις δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ τιμηθῇ τὸ ὄνομα τῆς Σχολῆς μας, αἰσθανόμεθα ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν καὶ χαρὰν καὶ εὐλογοῦμεν τὸ ὄνομα ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν θυσιῶν των καθιστοῦν δυνατὴν τὴν λειτουργίαν της.

ΤΑΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΙΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΝ ΜΟΡΦΗΝ
(Ἀθῆναι—1951)
Τιμὴ δραχμαὶ 20,000. Γράψατε Ἐνορίαν, Χαριλ. Τρικούπη 7, Ἀθῆναι—Greece.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

ΕΟΡΤΗ ΕΟΡΤΩΝ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων ὀνομάζεται τὸ ἅγιον Πάσχα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας. Καὶ εὐλόγως. Διότι καμμία ἄλλη χριστιανικὴ ἑορτὴ δὲν δύναται νὰ ἀναμετρηθῇ εἰς σημασίαν πρὸς τὴν ἁγίαν τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν, ὡς δηλωτικὴν τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς καὶ ὡς περίλαμπρον ἐπισφράγισιν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος τῆς Ἀθανασίας τοῦ Ἀνθρώπου. Εὐσεβεῖς ψυχαί, ἐπιζητήσασαι νὰ ἐκδηλώσουν τὸ ἀσύλληπτον μεγαλεῖον τῆς ἑορτῆς, διὰ τῆς ρητορικῆς, τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς, ἀπέδωσαν ἀληθῆ πνευματικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἐπαναλαμβάνονται διὰ τῶν αἰώνων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα, διὰ νὰ πληροῦν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ σκέψις, χωροῦσα πέραν τῆς ἀναμφισβητήτου ἱστορικῆς ἀληθείας τῆς Ἀναστάσεως, εὑρίσκει εἰς τὸ ἀδιάψευστον τοῦτο γεγονὸς ἕνα πανευφρόσυνον συμβολισμόν. Τὸν συμβολισμὸν τῆς κατισχύσεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, παρὰ τοὺς ἐπισφαλεῖς λογισμοὺς τοῦ ψεύδους, παρὰ τὴν πρὸς καιρὸν ἐπικράτησιν τῆς ὑλικῆς βίας. Ἡ πανσθενὴς δύναμις τοῦ Θεοῦ ἀνεφάνη ἐν ὅλῳ της τῷ κράτει ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς, κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην λογικήν, «ζωὴ γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλεν»! Ὁ ὡραῖος αὐτὸς συμβολισμός, κατὰ τὸ παρελθόν, ἐγένετο πολλάκις πραγματικότης· τίς δικαιοῦται νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον; Ὁ τάφος τοῦ Κυρίου θὰ παραμείνῃ κενὸς εἰς τοὺς αἰῶνας!

* * *

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΗΝ 4ην Μαρτίου ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον τοῦ CHARLESTON μία θεατρικὴ παράστασις ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς νέας γενεᾶς τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος. Θὰ παραμείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὴν μνήμην ἐκείνων, ποὺ τὴν παρηκολούθησαν. Ἡ παρασταθεῖσα ὀπερέττα ἐτιτλοφορεῖτο: «Τὸ Κορίτσι τῆς Γειτονιᾶς». Ὅλοι καὶ ὅλαι, ποὺ ὑπεδύθησαν τοὺς διαφόρους ρόλους, ἔπαιξαν μὲ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐκεῖνο, ποὺ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὅλως διόλου ἰδιαιτέραν, εἶναι ὅτι οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες, ποὺ μετέσχον τῆς θεατρικῆς παραστάσεως, ἔχουν γεννηθῇ ἐδῶ. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἡ ἀπόδοσίς των ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἔχουν γεννηθῇ καὶ μεγαλώσει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι καὶ ὅλαι εἶναι ἀξιέπαινοι. Ἀπέδειξαν τί ἠμποροῦν νὰ κάμῃ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰς παραδόσεις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄξιος ἰδιαιτέρων συγχαρητηρίων καὶ θερμῶν ἐπαίνων εἶναι ὁ κ. Θιαμπόλης, ποὺ ἐδίδαξε τὴν ὀπερέτταν.

* * *

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ

ΤΟ ΕΤΟΣ 1951 ἔχει ὀνομασθῇ ἀπὸ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Παῦλον ἔτος τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Καλοῦνται κατ'αὐτὸ οἱ ἀπόδημοι ὁμογενεῖς νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν μητέρα Ἑλλάδα διὰ νὰ προσκυνήσουν τὰ δοξασμένα της χώματα, νὰ ἀναπνεύσουν τὴν μυροβόλον αὔραν τῶν βουνῶν καὶ τῆς θαλάσσης της, νὰ ζήσουν τοὺς μυστικοὺς πόνους καὶ πόθους της, νὰ ἀναβαπτισθοῦν μέσα εἰς τὰς τιμιωτάτας παραδόσεις της καὶ νὰ ἀνανεώσουν τοὺς ἱεροὺς μετ' αὐτῆς δεσμούς των. Δεδομένου δὲ ὅτι θὰ ἑορτασθῇ κατὰ τὸ θέρος τοῦτο μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος ἡ 1900ὴ ἐπέτειος τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς Ἀθήνας, ἡ ἐκδρομὴ τῶν ὁμογενῶν θὰ εἶναι πραγματικῶς ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν προσκύνημα. Εἰς πρόσκλησιν τοῦ Πάπα, δέκα ἑκατομμύρια Ρωμαιοκαθολικῶν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ἔσπευσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Βατικανὸν κατὰ τὸ ἔτος 1950. Ἂς ἀπαντήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς πατρίδος μὲ τὴν συμμετοχήν μας εἰς τὸ προσκύνημα· συμμετοχὴν ὁμαδικὴν καὶ πάνδημον. Ἂς πάρωμεν μαζὶ καὶ τὰ παιδιά μας. Πρὸ παντὸς αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην τοῦ προσκυνήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ὅταν ὀργανωθῇ καταλλήλως, θὰ ἐπιστρέψουν συμμεριζόμενα πληρέστερον τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν γονέων τους.

* * *

ΒΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ

ΕΓΝΩΣΘΗ ἐπισήμως ὅτι, κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Πρεσβείας, εἰς τὸ Πρόγραμμα τοῦ Τμήματος Ξένων Γλωσσῶν τοῦ GEORGETOWN UNIVERSITY τῆς WASHINGTON εἰσήχθη ἡ Νεοελληνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὡς μαθήματα ἰσότιμα πρὸς τὰ λοιπὰ ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου τούτου Πνευματικοῦ Ἱδρύματος προσφερόμενα. Ἡ εἴδησις ἐγένετο δεκτὴ μὲ ἀνεπιφύλακτον χαράν, διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ οὐσιαστικὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει. Εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς ὠργανωμένης ὁμογενείας, πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων μεταξὺ ἰδικῶν μας καὶ ξένων ἐν Ἀμερικῇ, σημειοῦται τοιουτοτρόπως ἕνα τεράστιον βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ GEORGETOWN UNIVERSITY εἶναι βαθυτάτη. Ἀλλὰ καὶ ἡ Πρεσβεία μας εἶναι ἀξία θερμοτάτων συγχαρητηρίων διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι παρόμοιαι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ νεολαία μας θὰ ἐνθαρρυνθῇ νὰ διαθέτῃ περισσότερον χρόνον καὶ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν οἰκειοποίησιν τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Καταστατικὸν Νεολαίας Κοινοτήτων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπῆς — Ἡλικίας 12 - 18 Ἐτῶν

Ἄρθρον 1ον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἐν τῇ μερίμνῃ της ὅπως καθοδηγήσῃ καὶ βοηθήσῃ τὴν Ἑλληνο-Ὀρθόδοξον Νεολαίαν καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν πολυμερῆ αὐτῆς ἀποστολήν, ἤτοι:

1ον) Νὰ γνωρίσῃ αὕτη τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς καὶ τὸ σωτήριον μήνυμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

2ον) νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ τὴν Χριστιανικὴν ἀδελφοσύνην,

3ον) νὰ διατηρήσῃ τὴν ἔνδοξον κληρονομίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς Ἑλλάδος ὡς πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν πολιτισμόν,

4ον) νὰ δημιουργήσῃ ὑγιεῖς ἀνθρώπους κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν,

5ον) νὰ δημιουργήσῃ καλοὺς καὶ χρησίμους πολίτας τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, καὶ

6ον) νὰ ἀναπτύξῃ τὴν εὐημερίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνοαμερικανικῆς νεολαίας ἐν Ἀμερικῇ, ἱδρύει τὸν Παναμερικανικὸν Ὀργανισμὸν τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὀλύμπιοι διὰ τὰ ἀγόρια καὶ Ὀλυμπιάδες διὰ τὰ κορίτσια.

Ἄρθρον 2ον (ΜΕΛΗ)

Ὡς μέλη τῆς Ὀργανώσεως γίνονται δεκταὶ αἱ ὁμάδες τῶν ὁποίων τὰ μέλη εἶναι Ἑλληνορθοδόξου προελεύσεως, αἱ ὁμάδες αἵτινες ἀνήκουν καὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰς Κοινότητας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τὰ μέλη αὐτῶν εἶναι ἡλικίας 12 — 18 ἐτῶν.

Ἄρθρον 3ον (ΕΞΑΡΤΗΣΙΣ)

Ἡ Ὀργάνωσις κατευθύνεται ὑπὸ τοῦ Γραφείου Νεολαίας Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶναι δὲ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῶν οἰκείων Κοινοτήτων καὶ τὴν καθοδήγησιν τῶν οἰκείων Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων.

Πνευματικὸς Πατήρ, Ἀρχηγὸς καὶ Συμβουλευτὴς τῆς Νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος.

Ἄρθρον 4ον
(ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ)

Εἰς ἑκάστην Κοινότητα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διοργανοῦται μία ὁμὰς διὰ τὰ ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια καὶ μὲ ἓν ὄνομα (Ὀλύμπιοι—Ὀλυμπιάδες). Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τεσσάρων εἰδῶν δρᾶσιν: Θρησκευτικήν, Κοινωνικήν, ἀθλητικὴν καὶ ἐκπαιδευτικήν.

Αἱ ὁμάδες λειτουργοῦν κατόπιν χορηγήσεως εἰδικοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (CHARTER). Ἡ χορήγησις τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου προϋποθέτει ὑποβολὴν αἰτήσεως ἐκ μέρους τῆς ἐνδιαφερομένης Κοινότητος (τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς). Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης δέον νὰ δηλοῦται ὅτι:

α) εἰς ἕνα τῶν Συμβούλων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, ὅστις ἔχει βαθεῖαν γνῶσιν τῶν προβλημάτων τῆς νεολαίας, ἔχει ἀνατεθῇ ἡ ἐποπτεία τῶν ὁμάδων τῆς Κοινότητος καὶ ἀποτελεῖ αὐτὸς τὸν συνδετικὸν κρίκον μεταξὺ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τῆς νεολαίας,

β) ὁ κατάλληλος ἀρχηγὸς τῆς κοινοτικῆς νεολαίας ἔχει διορισθῇ καὶ ἔχει ὑπευθύνως ἀναλάβει τὴν διοργάνωσιν καὶ παρακολούθησιν τῆς νεολαίας τῆς κοινότητος, καὶ

γ) ἔχουν ἐξασφαλισθῇ τὰ μέσα διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ τετραπλοῦ προγράμματος τῆς νεολαίας, ἤτοι, αἴθουσα συγκεντρώσεως, γυμναστήριον, ἰδιαίτερον γραφεῖον ἐν τῷ κοινοτικῷ κτιρίῳ κλπ.

Ἐπίσης δέον νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν κατάλογοι ὀνομάτων καὶ διευθύνσεων καὶ ἡλικίας (BIRTHDAY) τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος.

Πνευματικὸς Συμβουλευτὴς τῆς ὁμάδος τῆς νεολαίας εἶναι ὁ Ἱερεὺς τῆς Κοινότητος.

Ἄρθρον 5ον (ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ)

Τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς σκοπὸν ἔχει νὰ συντονίζῃ τὴν δρᾶσιν τῶν διαφόρων ὁμάδων καὶ νά:

α) Ὑποδεικνύῃ σχέδια προγραμμάτων ἐνιαυσίων σχετικὰ μὲ τὰς θρησκευτικάς, κοινωνικάς, ἐκπαιδευτικὰς καὶ ἀθλητικὰς ἀνάγκας τῆς νεολαίας.

β) Μελετᾷ τὰ διάφορα προβλήματα τῶν ὁμάδων, συμβουλεύει καὶ ὑποδεικνύει διαφόρους λύσεις.

γ) Ἐκθέτῃ διὰ τοῦ περιοδικοῦ τῆς Νεολαίας τὰς κατευθύνσεις καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου, τῶν ἐπὶ μέρους ὁμάδων, καὶ ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν πρόοδον καὶ τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τῆς νεολαίας.

δ) Συγκαλῇ κατὰ καιροὺς γενικὰ καὶ τοπικὰ συνέδρια τῆς Νεολαίας, τῶν χορῳδιῶν πρὸς μελέτην καὶ κοινὴν σύσκεψιν καὶ γνωριμίαν τῆς νέας μας γενεᾶς.

ε) Μελετᾷ καὶ ἐγκρίνῃ τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς τῶν διαφόρων ὁμάδων.

ΣΗΜ. Ο. Π. —Κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς 10ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἡ Κοινοτικὴ Νεολαία ὠργανώθη εἰς δύο τμήματα μὲ βάσιν τὸ 18ον ἔτος. Νέοι καὶ νέαι κάτω μὲν τῶν 18 ἐτῶν ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον τμῆμα, ἄνω δὲ τῶν 18 ἐτῶν, τὸ δεύτερον. Τὸ πρῶτον τμῆμα διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ. Διὰ τὸ δεύτερον τμῆμα θὰ καταρτισθῇ ἰδιαίτερον Καταστατικόν, μετὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς συγκληθησόμενον ἐν Σικάγῳ κατὰ τὸ ἐρχόμενον θέρος Συνέδριον Νεολαίας πρὸς μελέτην τῶν προβλημάτων της.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸ Γραφεῖον Νεολαίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ἐκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 11ην Φεβρουαρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς τὸ Σικάγο ὅπου καὶ παρέμεινεν ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν του, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε τὴν Κυριακὴν 12ην τοῦ μηνὸς εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Μετὰ τὴν λειτουργίαν παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τῆς Κοινότητος πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου, κατὰ τὸ ὁποῖον ὡμίλησε καὶ πάλιν, ἐκφράσας τὰ θερμά του συγχαρητήρια πρὸς ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου, διὰ τὰς προόδους τῆς μεγαλωνύμου αὐτῆς Κοινότητος.

—Τὴν 13ην, μεταβὰς εἰς Γκέρυ, Ἰνδιάνας ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου παρετέθη ἐπίσημον γεῦμα ὑπὸ τῆς Κοινότητος, κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ὡμίλησεν ἀναπτύξας καταλλήλως τὴν σημασίαν τοῦ δεκαδολλαρίου καὶ τὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ ἐκπληρώσῃ.

—Τὴν 14ην, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς νεολαίας ὅλων τῶν Κοινοτήτων τοῦ Σικάγου, ὡμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος μὲ θέμα: Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ὡρίσθη ὅπως, τὸ συνέδριον τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς νεολαίας Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ συγκληθῇ τὸν Ἰούνιον, συνέλθῃ ἐν Σικάγῳ.

—Τὴν 15ην, εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κοινοτήτων τῆς 2ας ἐπισκοπικῆς περιφερείας, ὡμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος περὶ τοῦ νέου οἰκονομικοῦ συστήματος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατ' αὐτὴν ἅπαντες ἀπεδέχθησαν τὰς ἀποφάσεις τοῦ 10ου Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

—Τὴν 17ην ἐχοροστάτησεν ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Σικάγου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον.

—Τὴν 18ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Κατὰ τὴν ἐν Σικάγῳ διαμονήν του, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ μεγάρῳ ἐπιτροπὰς διαφόρων Κοινοτήτων καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ ὡρισμένων Κοινοτικῶν ζητημάτων. Τὴν δὲ 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐπέστρεψε σιδηροδρομικῶς εἰς Νέαν Ὑόρκην.

—Τὴν 25ην ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Κορώνᾳ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανὸς

—Συνεχίζων ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς τὴν ἐν ταῖς Νοτίαις Πολιτείαις ἐτησίαν

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος διορίζει Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπήν, ἥτις σκοπὸν ἔχει νὰ ὑποβοηθῇ τὸ ἔργον τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου καὶ μελετᾷ τὰ κεντρικὰ προβλήματα τῆς νεολαίας. Εἰς ἑκάστην Ἐπισκοπὴν διορίζεται Ἐπιτροπὴ Συμβουλευτικὴ ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου πρὸς μελέτην τῶν τοπικῶν προβλημάτων τῆς ἐφήβου νεολαίας, (μέχρι ἡλικίας 18 ἐτῶν).

Ἄρθρον 6ον
(ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ)

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διορίζεται γενικὸς διευθυντὴς τῆς νεολαίας, ὅστις εἶναι καὶ διευθυντὴς τοῦ Γραφείου νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς νεολαίας δύναται κατόπιν προσκλήσεως νὰ ἐπισκέπτεται, ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, τὰς διαφόρους κοινότητας πρὸς μελέτην τῶν τοπικῶν προβλημάτων καὶ προαγωγὴν τοῦ σκοποῦ τῆς ὀργανώσεως.

Ὁ διευθυντὴς τῆς νεολαίας δύναται, τῇ συγκαταθέσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου νὰ ἑρμηνεύῃ τὸν κανονισμὸν τοῦτον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις οἱασδήποτε ὁμάδος.

Ἄρθρον 7ον.
(ΕΣΩΤΕΡ. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΟΜΑΔΩΝ)

Ἑκάστη κοινοτικὴ ὁμὰς νεολαίας προτρέπεται ὅπως προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ της, ὅστις πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συμφωνῇ πρὸς τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ κατευθύνσεις, κανονισμοὺς καὶ τὸ καταστατικὸν τοῦ Γραφείου νεολαίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Οἱ ἐσωτερικοὶ κανονισμοὶ τῶν ὁμάδων πρέπει νὰ περιλαμβάνουν:

1ον) ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς νεολαίας ἑκάστης ὁμάδος εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος εἰς ἣν ὑπηρετεῖ καὶ συνεργάζεται στενῶς μετὰ τοῦ Ἱερέως, τοῦ Ἐκπροσώπου τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τῆς νεολαίας, τοὺς διευθυντὰς τῶν Σχολείων (Ἑλληνικοῦ καὶ Κατηχητικοῦ) καὶ ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι σκοπὸς τῆς ὅλης ἐργασίας εἶναι νὰ φέρωμεν τὰ παιδιὰ κοντὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ τὰ κάμωμεν καλοὺς Χριστιανοὺς Ὀρθοδόξους καὶ καλοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτας.

2ον) ὅτι ὁ γεν. ἀρχηγὸς ἑκάστης ὁμάδος ἀκολουθεῖ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ ἀνακοινοῦται ὁ διορισμὸς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν.

3ον) ὅτι κατόπιν ἀδείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ἀνοίγεται λογαριασμὸς παρά τινι Τραπέζῃ ὅπου δέον νὰ κατατίθενται τὰ χρήματα τῆς νεολαίας. Αἱ ἐπιταγαὶ ὑπογράφονται παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἐπὶ τῆς νεολαίας καὶ τῶν προέδρου καὶ ταμίου τῆς ὁμάδος,

4ον) ὅτι οἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενοι ἀρχηγοὶ δὲν συμμετέχουν τῶν πρωταθλημάτων ὡς παῖκται,

5ον) ὅτι εἰς τὰ διάφορα πρωταθλήματα λαμβάνουν μέρος ὡς παῖκται νέοι ἡλικίας μέχρι 20 ἐτῶν.

6ον) ὅτι εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τῆς ὁμάδος ἡ περιουσία αὐτῆς περιέρχεται εἰς τὸ κοινοτικὸν ταμεῖον.

περιοδείαν του, ἐκάλεσεν ἐν BIRMINGHAM, ALA. τὴν 1ην Φεβρουαρίου εἰς κοινὴν συνεδρίαν τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἐπιτροπὰς τῶν δύο Κοινοτήτων τῆς εἰρημένης πόλεως καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτὰς τὴν σημασίαν τοῦ θεσπισθέντος δεκαδολλαρίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 3ην Φεβρουαρίου ὡμίλησε πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος, BIRMINGHAM.

—Τὴν Κυριακήν, 4ην Φεβρουαρίου ἐλειτούργησε ἐν τῷ νεοκτίστῳ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ὡμίλησε καταλλήλως μετὰ προσφώνησιν τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου.

—Τὴν 7ην καὶ 8ην Φεβρουαρίου ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν Σχολεῖον τῆς Κοινότητος COLUMBIA, S. C. καὶ ἔλαβε μέρος εἰς συνεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς εἰρημένης Κοινότητος, τὴν δὲ 9ην Φεβρουαρίου ὡμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος μὲ θέμα «πῶς νὰ σκεπτώμεθα».

—Τὴν Κυριακήν, 11ην Φεβρουαρίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς αὐτῆς Κοινότητος, ἐχειροθέτησε δὲ 6 ἀναγνώστας.

—Τὴν 14ην ἰ. μ. ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον τῆς Κοινότητος RALEIGH, N. C. ὁμιλήσας πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

—Τὴν 15ην ἰ. μ. ἀνῆλθεν εἰς NEWPORT NEWS, VA. ὅπου, τὴν ἑπομένην, εἶχε συνεδρίαν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ τὴν Κυριακὴν 18ην Φεβρουαρίου ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ της, τὸ δὲ ἀπόγευμα ὡμίλησε πρὸς τὰς κυρίας καὶ τὰς νεάνιδας μὲ θέμα «πῶς βαδίζομεν».

—Τὴν 20ὴν ἰ. μ. κατῆλθεν εἰς DURHAM, N. C. καὶ ἐπεσκέφθη τὸν αὐτόσε νεόκτιστον Ἱ. Ναὸν καὶ τὴν κοινοτικὴν αἴθουσαν συγχαρεὶς τοὺς αὐτόσε ἀγαπητοὺς ὁμογενεῖς μας διὰ τὴν εὐσέβειάν των καὶ διὰ τὴν ἐμμονήν των εἰς τὰς καλὰς παραδόσεις τῆς ὁμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὴν 21ην ἰ. μ., μεταβὰς εἰς WILSON, N. C. καὶ συγκεντρώσας τοὺς αὐτόσε ὀλίγους ὁμογενεῖς μας εἰς μικρὰν αἴθουσαν, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς διὰ μακρῶν συστήσας πρὸς αὐτοὺς τὰ δέοντα χάριν ἑαυτῶν καὶ τῶν τέκνων των.

—Τὴν ἑπομένην, 22αν Φεβρουαρίου, φθάσας εἰς FAYETTESVILLE, N. C. καὶ συγκεντρώσας τοὺς ὁμογενεῖς εἰς μικρὰν αἴθουσαν προσηυχήθη μετ' αὐτῶν καὶ ἀκολούθως ὡμίλησεν ἐπὶ δίωρον σχετικῶς μὲ τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν ὁμογένειαν καὶ τὴν Ἀρχιεπισκοπήν μας.

—Τὴν 23ην ἰδίου μηνός, εἰς Ἀμερικανόπαιδας ἐπισκεφθέντας μετὰ τῶν διδασκάλων των τὸν ἐν RALEIGH, N. C. Ὀρθόδοξον Ναόν μας, ἐξήγησε διάφορα μέρη ἀναπτύξας μερικὰς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν 24ην ἑσπέρας παρευρέθη εἰς Γενικὴν Κοινοτικὴν Συνέλευσιν τῆς αὐτῆς Κοινότητος, ὁμιλήσας διὰ μακρῶν.

—Τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀσώτου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ αὐτόσε Ἱ. Ναῷ τῆς «Ἁγίας Τριάδος», μὲ θέμα «ἀσωτεία νοῦ καὶ ἀσωτεία σώματος».

—Τὸ ἑσπέρας τῆς 26ης ἰδίου, ὡμίλησε εἰς τὰ μέλη τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ εἰς τὴν νέαν γενεὰν μὲ θέμα «ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Αἰγύπτου καὶ αἱ ὀργανώσεις του».

—Τὴν 27ην μεταβὰς εἰς HENDERSON, N. C. καὶ συγκεντρώσας τοὺς αὐτόσε ὀλίγους ὁμογενεῖς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Κ. Ματάλα, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ δίωρον.

—Τὴν 28ην ἰδίου μηνός, φθάσας εἰς BURLINGTON, N. C. καὶ ἰδὼν τοὺς ὀλίγους ὁμογενεῖς τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Λ. Μελετίου.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 3ην Ἰανουαρίου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Προεδρείου Ἐπισκοπῆς, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ζητήματα ἀφορῶντα τὸ ἐνταῦθα Ἐπισκοπικὸν Μέγαρον.

—Τὴν 10ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐδέχθη ἐν τῷ Ἐπισκοπικῷ Μεγάρῳ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐντιμοτάτου στρατηγοῦ κ. Παυσανίου Κατσώτα, Βουλευτοῦ Αἰτωλοακαρνανίας, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γαμβρίλη καὶ ὡμίλησε μετ' αὐτοῦ περὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν Γενέτειράν μας.

—Τὴν 15ην, ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐπισκοπῆς Σικάγου τὴν ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν καὶ ὑπέδειξεν αὐτῇ τὴν παραβίασιν τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς κατὰ τὰς ἐκλογάς.

—Τὴν 17ην, ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἐπισκοπῆς, τιμωμένῳ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολλῶν ἱερέων τοῦ Σικάγου καὶ πολλοῦ πλήθους.

—Τὴν 21ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, μετέβη εἰς KANKAKEE, ILL., καὶ ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν, ὁμιλήσας περὶ εἰρήνης. Ἐν τῷ δοθέντι πρὸς τιμὴν αὐτοῦ δείπνῳ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τοῦ νέου Οἰκονομικοῦ αὐτῆς προγράμματος.

—Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς ἐν Σικάγῳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, μεθ' ὃν κατελθὼν μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ναοῦ, ηὐλόγησε καὶ ἔκοψε τὴν Βασιλόπηταν καὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ ἔργου τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων.

—Τὴν 26ην ἐχοροστάτησεν κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Σκαρμέα ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ ὡμίλησε.

—Τὴν 18ην Φεβρουαρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Νικολάου, Σικάγου καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν Μπρουκλάϊν κ. Παναγ. Ρεζίνην.

—Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ κ. Ἰω. Κ. Ράπτη μετὰ τῆς Δίδος Θεοφανοῦς Δ. Βαλιάζη.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Κος Ἀθηναγόρας

—Τὴν 3ην Ἰανουαρίου, ὁ Θεοφιλέστατος ἐπεσκέφθη τοὺς Χριστιανοὺς τῆς πόλεως Τράσυ, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 5ην Ἰανουαρίου ἑσπέρας μετέβη εἰς Λὸς Ἄντζελες, ὅπου ἔδωκε διάλεξιν εἰς τὴν Ἀρμενικὴν αἴθουσαν ἐπὶ τοῦ θέματος «Ὁ κόσμος πρὸ καὶ μετὰ τὸν Χριστόν». Τὴν ἑσπέραν ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸν Μέγαν Ἁγιασμὸν εἰς τὸν κοινοτικὸν ναὸν Λὸς Ἄντζελες, κηρύξας καὶ τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην προυχείρισεν εἰς Πνευματικὸν τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς Κοινότητος αἰδεσ. Ἀντ. Κουτσοῦρον, ἐπαινέσας τὸν ζῆλον αὐτοῦ, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως πρὸς

πάντα θέλοντα νὰ κοινωνήσῃ.

—Τὸ ἑσπέρας ἐτέλεσε τὸν ἑσπερινὸν εἰς τὸν κοινοτικὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Λὸγκ Μπήτς, καὶ τὴν ἑπομένην Θείαν Λειτουργίαν, κηρύξας ἐπικαίρως. Εἰς τὸ τέλος προεχείρισεν εἰς Πνευματικὸν τὸν ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς Κοινότητος αἰδεσ. Ν. Βιλλίρην, ἐπαινέσας αὐτοῦ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

—Τὴν 8ην Ἰανουαρίου ἐτέλεσε τὸν ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν κοινοτικὸν ναὸν ἐν Σὰν Ντιέγκο, ὅπου συνεσκέφθη μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

—Τὴν 14ην Ἰανουαρίου ἐπεσκέφθη τὴν κοινότητα Φρέσνο, καὶ ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν, κηρύξας τὸν Θ. Λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ Χριστὸς ἀνακαινιστὴς τῆς ζωῆς». Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησε εἰς δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμήν του ὑπὸ τῆς Κοινότητος, κατὰ τὸ ὁποῖον ὡμίλησε Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί.

—Τὴν ἑπομένην, Ἰανουαρίου 15, συνεδρίασε μετὰ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς οἰκοδομῆς νέου ναοῦ. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Τὴν ἑπομένην ἑσπέραν ἔδωκε διάλεξιν ἀγγλιστὶ πρὸ τῆς Νεολαίας τῆς Κοινότητος ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ περὶ χάριτος καὶ εἰρήνης ἀντίληψις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Χριστιανῶν».

—Τὴν 18ην Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, ἐχοροστάτησε εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Λὸς Ἄντζελες καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐπεσκέφθη τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος κ. Ἀθαν. Μέλον. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας Κυριακῆς ἔδωσε διάλεξιν ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ πρὸς τὸν Σύλλογον τῶν ὁμογενῶν τοῦ Νὸρθ Χόλλυγουντ, ἐπὶ τοῦ θέματος «αἱ χριστιανικαὶ ἀξίαι».

—Τὴν 21ην Ἰανουαρίου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐν τῇ Ἱεραποστολῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Περὶ τὸ τέλος ἔκειρε μοναχὸν τὸν δόκιμον τῆς Μονῆς Εὐάγγελον Τσουρῆν.

—Τὴν 25ην Ἰανουαρίου προήδρευσε τῆς συνεδρίας τοῦ Ἀδελφάτου τῆς Ἱεραποστολῆς.

—Τὴν 28ην Ἰανουαρίου ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Βασιλείου ἐν Στόκτον. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς Μοδέστο, ὅπου καὶ ὡμίλησε κατὰ τὸ Κοινοτικὸν Συμπόσιον ἐπὶ τοῦ θέματος «Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

—Τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ, ὅπου καὶ ὡμίλησε ἐπὶ τῆς σημασίας τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν δόκιμον τῆς Μονῆς τῆς Ἱεραποστολῆς Εὐάγγελον Τσουρῆν, ὀνομάσας αὐτὸν Εἰρηναῖον.

—Τὴν 2αν Φεβρουαρίου, ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς ἐχοροστάτησε εἰς τὸν κοινοτικὸν Ναὸν Σακραμέντο, ὅπου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος «ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις». Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας Κυριακῆς μετέβη εἰς τὴν πόλιν Σὰν Φραντζίσκο, ὅπου παρεκάθησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ διοργανωθὲν δεῖπνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ PALACE ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱεραποστολῆς κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὡμίλησε. Τὴν ἑπομένην, Φεβρ. 5, προήδρευσε συσκέψεως τῶν Κληρικῶν τῆς Καλιφορνίας προσκληθέντων ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου OAKLAND. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Φωτίου. Τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ Αἰδ. Ἀντ. Κοστοῦρος ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου τῆς Ὀρθοδοξίας. Περὶ τὸ τέλος προεχειρίσατο εἰς πνευματικὸν τὸν Αἰδ. Ἱερατικὸν προϊστάμενον τῆς Κοινότητος OAKLAND Ναοὺμ Νιτσιότην. Ἐπίσης προέστη ἱεροῦ μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θυατείρων Γερμανοῦ.

Τὴν 8ην Φεβρουαρ. προήδρευσε τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱεραποστολῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἡ ἐφορεία ἔχουσα ὑπ' ὄψιν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαὴλ ἀπεφάσισε τὴν ἐκποίησιν τοῦ κτήματος τῆς Ἱεραποστολῆς ἐν BYRON διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἄλλο καταλληλότερον. Τὴν ἑσπέραν τῆς 9ης Φεβρουαρίου ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς Λὸς Ἄντζελες.

Τὸ Σάββατον ἑσπέρας 10ης Φεβρουαρίου, ἐτέλετε τὸν Ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν Κοινοτικὸν Ναὸν BAKERSFIELD. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον Ἀγγλιστὶ καὶ Ἑλληνιστί. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κοινότητος κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὡμίλησε. Τὴν 16ην Φεβρουαρίου ἔφθασε εἰς PHOENIX, ARIZ. καὶ προήδρευσε τῆς συνεδριάσεως τῆς ἐκεῖ Φιλοπτώχου. Τὴν ἑσπέραν ὡμίλησε πρὸς τὴν νεολαίαν τοῦ PHOENIX τὴν ὁποίαν καὶ ὠργάνωσε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταστατικῶν Νεολαίας Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὸ Σάββατον ἑσπέρας προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἑπομένην, Φεβρουαρίου 18, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον ἀναλύσας τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισσαίου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔδωσε διάλεξιν πρὸς τὴν Φιλόπτωχον ἐπὶ τοῦ θέματος: «Τὸ Περιεχόμενον τῆς Φιλανθρωπίας».

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ

—Τὸ Σάββατον, 23ην Δεκεμβρίου, ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ὁμογενοῦς Χρήστου Σαγρῆ, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου εἰς Πόρτσμουθ, Νιοὺ Χαῖμψηρ.

—Τὴν Κυριακήν, 24ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Δεκαδολλαρίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου ἐν NASHUA, N. H.

—Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν μεσονύκτιον ἀκολουθίαν τῶν Χριστουγέννων ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος, ἐν Γοῦστερ, ἔνθα ἐχειροθέτησεν εἰς πνευματικὸν τὸν αἰδ. κ. Ἀθαν. Ρίζον.

—Τὴν 25ην Δεκεμβρίου, Ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης.

—Τὴν Κυριακήν, 31ην Δεκεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων εἰς Χάβερχιλ.

—Τὴν Δευτέραν, 1ην Ἰανουαρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς DANIELSON, CONN.

—Τὴν Τετάρτην, 3 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῶν Φώτων, ἐλειτούργησε καὶ ἐτέλεσε τὸν Μέγαν Ἁγιασμὸν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, Βοστώνης,

(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην Σελίδα)

THE EASTERN ORTHODOX CHURCH AND THE ECUMENICAL MOVEMENT

By the Rev. Dr. GEORGE FLOROVSKY

PART II

Many Westerners still believe in the "Unchanging East," even in the Church, "unchanging" in the sense of sterility and stagnation. It is a very dangerous illusion and an obvious historical error. The point is that the Eastern Church has kept the undistorted heritage of the old in a vigorous discourse with the changing times (a German would say *Auseinandersetzund*). Since the Fourth Crusade the Christian East never lost living contact with the West, and Western impact on Eastern development was considerable. The ancient tradition was kept in spite of pressure from abroad and not by inertia only. These contacts were often rather unhappy. Yet in this school of historical trial and conflict, the Eastern Church had to learn, and to a large extent did learn, to respond to modern challenges and problems out of the continuous experience in which the old and the new are merged into a living whole. By no means am I going to suggest that all problems have been happily solved and all tensions smoothed or removed. On the contrary, we are just in the midst of an acute tension and conflict. So was the Church in the glorious age of the Ecumenical Councils. I am concerned at the moment only with the right approach to these inevitable and recurrent tensions. We have to meet the challenge of the changing ages on the solid ground of an ecumenical and catholic tradition and experience. Or, in the phrase of F. D. Maurice, we have to check the spirit of our own age not by the spirit of any other particular age, but by the Holy Spirit of God.

It is precisely at this point that the main objection arises. When we recall the old tradition, the witness of Christian antiquity, are we not doing precisely what we are ourselves condemning and disavowing? Are we not simply imposing an obsolete mentality of bygone ages? It is true, indeed, that the Fathers both Greek and Latin were interpreting the Apostolic message, the original Good News, in Greek categories, and the influence of Hellenic or Hellenistic philosophy on their conception can be easily detected. This is, as it has been already for a long time, the main objection against their authority. Yet the real question is whether we can regard this "Hellenistic phase" of Christian theology, if we are to admit the phrase, merely as an unhappy historical accident, and whether after all we can ever really get away from these "Greek categories." We have to realize that, as a matter of fact, Christian Hellenism was never a peculiarly Eastern phenomenon. Hellenism is the common basis and underground of all Christian civilization. It is simply incorporated into our Christian existence, whether we like it or not. One cannot easily undo the whole of history once it has happened, nor is there any reason too long for that. Somebody has remarked that the battle of Marathon belonged to English history no less than the battle of Hastings. With much more justification we can submit that the Ecumenical Councils and the Fathers do belong to our own history, whatever our local and particular allegiance may be.

We are compelled to recognize this ancestry and this parentage, if we care at all for the identity of our Christian message and for the continuity of our Christian existence. For, indeed, Christianity is not just an abstract and "general" message which could be divorced or detached from its historical context, and "eternal" truth which could be formulated in some super-historical propositions. Christianity is history by its very essence. It is a proclamation and an interpretation of certain concrete historical events. And the first and immediate witness to these events, the only witness by which our beliefs and convictions stand and are proved, has been given in a very definite and "particular" language. We come now to the crucial point. Taking all that had just been said for granted, are we really compelled to go beyond the limits of the Scripture? And is not the Scripture rather Hebrew or Jewish, if in a Greek disguise? Very few indeed would go so far as to suggest a radical elimination of the "Sacred Hebraism" out of the essential fabric of Christian belief. Hebrew will be possibly unanimously recognized as an essential and integral element of the Christian mind. But precisely for that very reason any "Hellenism" would be vigorously contested as an unlawful accretion or adulteration.

I am afraid that in the whole controversy about an "acute Hellenization" of Christianity in the post-Apostolic Church, double standards have been deliberately used. We always claim to be concrete and to keep to events, but practically we cease to do so as soon as we arrive at the beginnings of the Church. We do not regard it as a "pure accident" that the history of salvation has been organically integrated into the history of Israel, of a particular chosen people of God, and therefore we easily accept the Hebrew frame of mind as a sacred pattern of our own mind, nay, of any Christian mind. But as soon as we come to the Church, we start claiming that everything since has been utterly accidental and that the fact that the first authentic interpretation of the Christian message has been given in Hellenistic categories could not have any

significance whatever and should be regarded rather as a misfortune and even a mischief. Obviously this duplicity of standards depends ultimately upon our doctrinal assumptions or prejudices. On the other hand, I am not suggesting an exact and literal parallelism of the Hebrew and the Hellenistic. The only point I am really prepared to make, and to make most strongly, is that Christian Hellenism should not be discarded from the outset as a passing accident.

Let us be historical in all realms of our Christian existence. Now, for many of us, historicity means relativity. But it is a very narrow and particular approach, and I doubt most seriously whether it is a true Biblical or Scriptural approach. The sacred history of salvation does not consist of mere happenings that pass away and are irrelevant as such but of events that stay for ever. The history of salvation is still going on, is still enacted in the redeemed community, in the Church of God. There are here not only happenings, but events too, that are to stay. The formulation of Christian dogma was one of these permanent events of achievements. We have to take it in that concrete shape and form in which it had been first deposited or delivered unto the Church. Of course this witness of the Church to the revealed truth that had been entrusted to her was, and had to be, phrased in a particular language which is no longer our own, fortunately or unfortunately. It may sound strange and alien to many. As a matter of fact, one can adopt two different ways out of the difficulty. *Either*, and this is perhaps the current solution, we may attempt a translation of what has been expressed in a foreign language of the past. Translation, however, is not to be a "literal" translation (we have to translate the message, and not the words), but precisely an "interpretation," i.e., a transposition into another intellectual key. It is just this mental style and structure that makes languages differ, not merely the vocabulary. *Or*, to the best of our ability, we may try to learn the ancient language, to make it our own, so as not to need any "translation," or perhaps to adopt it or to rediscover it as our true mother-tongue. In any case, even for a fair and trustworthy translation we have to know the language of the oirginal which we interpret as thoroughly as we can. To know a language *au fond* means precisely to speak it, i.e., to use it spontaneously, as a natural means of self-expression and communication.

In order to convey and to interpret accurately the message of the Bible in a new idiom and to a new people, we have to have an adequate command of the original Biblical language. In order to interpret Christian dogma and to render it in a modern tongue, we must command the original language, in which it has first been offered. Unless we can do so, we would always be poor interpreters. We would depend slavishly upon some conventional dictionary, in which certain "correspondences" between the isolated and detached "words" in two idioms are registered and fixed. This isolation inevitably betrays both the musical phrase and the whole style of composition. The best dictionary is not yet the living language. And language lives just when it is spontaneously used, and not when it is used simply for a class-composition. This was the reason for including the sacred languages of the Scripture into the regular theological curriculum, and every reliable minister of the Word is expected to be able to check all the modern "translations" and interpretations, otherwise his interpretation would be inadequate. The same applies to dogma. In order to interpret the mind of the ancient Church, i.e., the mind of the Fathers, we have to be Patristically-minded ourselves. Otherwise, we would be in danger of inventing new meanings, instead of interpreting the old.

Is this suggestion that we learn the idiom of the ancient Church really ridiculous? Are there not in our time many who endeavor to learn the language of the great Reformers, to rediscover and regain it as their mother tongue and to use it, in the modern environment, for preaching and theological thinking? In fact there are not a few who do really speak the idiom of Luther and Calvin in our day, and do not mind being out of date for that. Just as there are many in the Church of Rome who use the idiom of St. Thomas. As matter of fact in our troubled age almost everyone is ambitious not to speak in theology a vulgar and debased contemporary idiom but to use something nobler and elaborate. Why should we not try to use the idiom of the Fathers? Why should the idiom of the fourth and fifth centuries be eliminated from the contemporary Tower of Babel? And possibly it is exactly on this ancient ground of the common tradition of all Christians that the divergent denominations of today might meet, if we take the risk to regain the true ecumenical vision of Church history and to over-

NEW BOOKS

The Orthodox Church Militant, by Eusebius E. P'Stephanou, New York, 1951, pp. 32, price 25c.

Orthodox Light On Roman Catholicism, by Eusebius E. P'Stephanou, New York, 1951, pp. 32, price 25c (write to the author. 537 W. 121st St., New York 27).

The Social Adjustment Of the Greeks in Spartanburg, S. Carolina, by R. R.Boyd, Ph.D., pp.78 price $3.00 (write to the author: Converse College, Spartanburg, South Carolina).

The Mission of Hellenes, by Anthony W. Homer, pp.28 (write to the author: 102 Beacon Hill Ave., Lynn, Mass).

come our various "provincialisms" of space and time. It is at this point that the Eastern Church can be of help.

On the other hand, the Church in the East has also to enlarge her vision and to meet the Churches of the West in a fellowship of common search. As matter of fact this meeting has been taking place already for centuries. It is simply historically untrue that the Christian East is meeting the Christian West for the first time in our day. It has been in contact with Western theology for quite some time. Lutheran and Reformed textbooks of theology were in common use in Russian seminaries in the eighteenth and nineteenth centuries, and the Western original can be often detected behind the works of Orthodox theologians themselves. They had themselves to relearn the dialects of the Fathers in recent times. It was really most unfortunate and fatal that the first meeting with the West, and the long conversation that followed, took the form of a "pseudomorphosis" and eclecticism, and many memories of past conflicts and misunderstandings are still rather sad and painful. But is "pseudomorphosis" and imitation the only possible form of meeting or the most natural one? The true meeting will take place only when the common ground has been rediscovered.

It is perhaps but natural that after so many centuries of divorce and estrangement, of conflict and competition, one is inclined to take sides. The major danger and temptation of our present epoch is that Westerners will possibly overemphasize and exaggerate their Western peculiarity, acting as representatives of the Western tradition only. Surely Eastern people are in the danger of doing just the same. This attitude is not, of course, a safe and promising ground for meeting or the true reintegration of distorted tradition. Yet it is just this reintegration that is, in my belief, the impending duty and the major task of Christianity today. No synthesis or reconciliation can ever be achieved simply by arithmetical operations, either by subtraction of all distinctions or by addition of all differences. Synthesis is neither a common denominator nor a sum total.

It is my personal conviction, or if you prefer, my private opinion, that the real integration of Christian tradition should be sought in a *neo-patristic synthesis*. The first step to be taken is that we should learn to read and study the Fathers not merely as historical documents, as links of a "venerable" but obsolete "tradition," as pieces of antiquity, but as living masters from whom we may receive the message of life and truth. If I am not mistaken it is just this that is going on in our days in the large field of theological research. The fact that many recent theologians are going back to the school of the Fathers, even if they find it hard to walk in their steps, is the greatest ecumenical promise of our age.

I have been moving deliberately in this paper along general lines and have not mentioned any particular topics or doctrinal points. My first purpose was to explain the ultimate meaning of the meeting of the West and the East, which is taking place, or may take place, within the contemporary ecumenical movement. Once more, it is not merely a geographical reintegration, but precisely a rediscovery of the common past and of the common ground. Nor do I suggest that the synthesis has been already achieved or could be achieved speedily or soon. Certainly it will not be accomplished in our life-time. Yet the process has already begun. We are not allowed to dream glorious dreams and to indulge in glorious visions. The prospect is rather unusually dark. In our private life night is the time for peace and rest. But on the larger scale, historic nights, the periods of doom, are just the high time to watch and work.

QUESTIONS ON THE RESURRECTION

If any thought of unbelief steal upon thee as though the resurrection were a thing impossible, consider from thine own case the things which appear not. Tell me where thou wert thyself a century or more years ago. From what an element, what a very small and mean substance hast thou come to such great stature and dignity of comeliness? Cannot He, then, who brought into being that which was not, raise up again that which has been and has decayed? He who year by year raises up the corn we sow, even though it dies as a seed, shall He find difficulty in raising our bodies for whose sake He was raised Himself? Thou seest how the trees which have stood for months fruitless and leafless, when winter is past, revive in all their parts as it were from the dead. Shall we not then much rather, yea, and much more easily, live again? The rod of Moses was by the counsel of God changed into the dissimilar nature of a serpent; and shall not man who has fallen into death be again restored to himself?

SAINT CYRIL

READING ON THE ORTHODOX FAITH

By E. A. PAPASTEPHANOU
Deacon

It is commonly held that the absence of literature on Orthodoxy in English accounts largely for the prevailing ignorance of our American-born faithful on the Truths taught by the Church. This no longer, however, can serve as a satisfactory explanation. The fact is that literature *is* available in English and in abundance and in much variety. Within the past two decades a large number of pamphlets and books have been written and published, though not under the direct auspices of the official Church which until recently has been negligent over this matter, but as a result of the initiative of certain zealous Clergymen and fervent groups within the Church.

If more interest was shown, there probably would have been more inquiry in finding this literature. Were we only to take the trouble to look for it. If we only exerted a little effort to investigate. Were we only more anxious for the spread of the saving truth. It is to be noted, however, that even though we might know that such literature is accessible we would take no interest in obtaining it and distributing it. We lack missionary zeal that is so proper to the very nature of the Church and her work. Though we have the light we would not enlighten those souls which are in the dark. We would rather hide "the light under the bushel." Though we have the food, we would not nourish hungry souls. "The hungry sheep look up and are not fed."

It is encouraging to know at least of one parish in the midwest which has assumed the responsibility of making literature on the Orthodox Faith accessible to the members of the Church. In the Narthex of this particular Church a pamphlet rack was placed against the wall and all available Orthodox pamphlets and tracts in English and Greek were displayed where the congregation could find them. To be sure, it is an example for all parishes to follow.

In addition to maintaining pamphlet racks, the time has come when it is incumbent on all parishes to have a small library of books, periodicals, and pamphlets dealing with the history, doctrines, practices, and current life of the Orthodox Church. Keeping such a library is a significant step in the direction of removing ignorance from the Church. It will make our people look upon their Church as a real center of religious learning and instruction as well as of worship. They will know where to turn to for information they possibly are seeking to find on any point regarding the Church and her Creed, etc. It will contribute greatly in removing the feeling of helplessness from our people with respect to finding the answers to their questions. Such Church libraries will encourage much-lacking initiative among our laity and further their participation in the spiritual life of the Church. All in all, they will help alleviate the appalling degree of ignorance now prevalent among our believers that weighs down the Orthodox Church today and prevents her progress.

GO TO DARK GETHSEMANE

Go to dark Gethsemane,
Ye that feel the tempter's power:
Your Redeemer's conflict see;
Watch with Him one bitter hour;
Turn not from His grief's away;
Learn of Jesus Christ to pray.

Calvary's mournful mountain climb:
There, adoring at His feet,
Mark that miracle of time,
God's own sacrifice complete:
"It is finished," hear Him cry:
Learn of Jesus Christ to die.

Early hasten to the tomb,
Where they laid His breathless clay
All is solitude and gloom:
Who hath taken him away?
Christ is risen—He meets our eyes.
Saviour, teach us so to rise.

JAMES MONTGOMERY

A SERMON ON THE TONGUE

By ANTHONY KONIARIS
Deacon

An old legend tells us of an ancient king who commanded his wise court fool to prepare for him the best dish in the world. He prepared a bowl of tongue. Then he asked for the worst thing, and again was served tongue. When an explanation was demanded, the wise man explained that when wisely and lovingly used, the tongue is the greatest of blessings. When unkindly and dishonestly used, it becomes the greatest curse.

Man's body belongs to Christ. St. Paul says, "You are not your own; you were bought with a price." When Orthodox Christians are confirmed, the priest annoints various members of their body with holy "myron" signifying thereby that from that time on the annointed members of the body are to serve Christ and no one else.

A tiny member of the body is the tongue. True, the tongue has been called a great curse, but it can become a great blessing if used correctly.

The Bible emphasizes that if a person has not learned to control his tongue he cannot call himself religious: "If any man among you seem to be religious, and bridleth not his tongue, but deceiveth his own heart, this man's religion is vain" (James 1:26).

The Bible further stresses the great importance of the tongue: "For in many things we offend all. If any man offend not in word, same is a perfect man, and able also to bridle the whole body. Behold, we put bits in the horses' mouths, that they may obey us; and we turn about their whole body. Behold also the ships, which though they be so great, and are driven of fierce winds, yet are they turned about with a very small helm, withersoever the governor listeth. Even so the tongue is a little member, and boasteth great things. Behold, how great a matter a little fire kindleth! And the tongue is a fire, a world of iniquity: so is the tongue among our members, that defileth the whole body, and setteth on fire the course of nature; and it is set on fire of hell. For every kind of beasts, and of birds, and of serpents, and of things in the sea, is tamed, and hath been tamed of mankind: But the tongue can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison" (James 3:2-8).

One of the first sins of the tongue is gossip or slander. This sin is committed by persons who cannot bridle their tongues, persons who love to talk. Talking is the very breath of their life. In fact they hardly stop for breath. On and on they go. They are bound to tell something that should not be retold and they do. Everytime they open their mouth we hear phrases such as: "Have you heard? ... Do you know? ... They tell me ... Keep this to yourself but ... I don't believe it's true but I heard so and so say ..." On they go unable to control their tongue and obviously in need of a muzzle.

If anyone accuses you of being a thief, you may deny it hotly, flatly and without reservation. But if you are a victim of this sin called gossip, *you are a thief*. You may not steal wealth, but you steal something far more important: a good name. Shakespeare puts it like this:

> *"Good name in man or woman is the immediate jewel of their souls; Who steals my purse steals trash; But he that filches from me my good name robs me of that which not enriches him, and makes me poor indeed."*
>
> *(Othello)*

If anyone accuses you of being a murderer, you may think he is out of his mind. But if you are a victim of this sin called slander, *you are a murderer*. It has been said that, "the tongue is but three inches long, yet it can kill a man six feet tall." It is unfortunate that many professed Christians have tongues which are the instruments of death. More than once irresponsible gossip has led a person to suicide, insanity, and despair. For people often are willing to lose their health, their wealth, everything but their good name.

Another sin of the tongue is lying. There is not one of us today who is not guilty of this sin. Lying is not even considered a sin any longer. Few people are troubled by their conscience after lying. Salesmen are well paid for telling lies about their products. Nations organize special propaganda bureaus to spread lies effectively. Statesmen in many countries are chosen on the basis of their ability to misrepresent the truth. Yet the Bible expressly states that, "lying lips are an abomination to the Lord." And Christ in no uncertain terms declares, "Let what you say be simply 'Yes' or 'No;' anything more than this comes from evil." The ninth commandment blares out, "Thou shalt not bear false witness against thy neighbor." And St. Paul exhorts, "Do not lie to one another, seeing that you have put off the old nature with its practices and have put on the new nature, which is being renewed in knowledge after the image of its creator."

Tongues that are harsh in their criticism of others are also detested by the Lord. Over-critical lips that thrive on the faults and sins of others have been condemned most vehemently by Christ. Such persons our Lord Jesus Christ castigates severely. "Why do you see the speck that is in your brother's eye, but do not notice the log that is in your own eye. ... You hypocrite, first take the log out of your own eye, and then you will see clearly to take the speck out of your brother's eye." How often has

our tongue lashed out hatefully in criticism of others? How often have we forgotten Christ's command, "Let him who is without sin among you be the first to cast a stone?"

Blasphemy or swearing is another sin which the Bible says makes the tongue a "flame set on fire of hell." What factory, what field, what place of recreation is free from profanity today? Practically every other word a person hears is profane. St. Paul says "At the name of Jesus every knee should bow, of things in heaven, and things in earth, and things under the earth...." And yet how many people use the exalted name of our Lord and Savior Jesus Christ for purposes of blasphemy! Christ is firm in His command to us, "Do not swear at all, either by heaven or by earth." No less rigid is the third commandment, "Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain." How do our vocabularies measure up to this command?

A final sin of the tongue is the repetition of impure stories. Any person who tells a nasty story or joke bears witness to the fact that he is not clean inside. Listen to what Christ says about those who like foul jesting: "No good tree bears bad fruit, nor again does a bad tree bear good fruit; for each tree is known by its own fruit. For figs are not gathered from thorns, nor are grapes picked from a bramble bush. The good man out of the good treasure of his heart produces evil; for out of the abundance of the heart the mouth speaks." An unclean tongue, says Christ, points to a black heart. Let no gay conversationalist think that he is showing unexcelled wit when he recites an indecent story. According to Christ he is showing only one thing, that he has a heart which needs to be cleansed. Consequently, as St. Paul says, "Put away....foul talk from your mouth."

If it is true that gossiping, lying, pharisaic criticizing, swearing, and the telling of impure jokes make the tongue one of man's greatest curses, it is also true that the same tongue used kindly and lovingly can be one of man's greatest blessings. Instead of gossiping and spreading hatred, the tongue can be used to sow the seeds of love. Instead of telling lies and increasing the darkness in the world, the tongue can be made to tell the truth and thus make the light of Christ shine brighter. Instead of tearing down people's characters through unkind criticism, the tongue can be instrumental in enriching their souls by uttering a gentle and understanding word. Instead of blaspheming the all-holy name of God, the tongue can be utilized to confess to all people that Jesus Christ is Lord and Master. Instead of using the tongue to repeat the trash that passes for wit and humor, it can be made an instrument of peace, so that, in the words of St. Francis, it may sow "faith where there is doubt, hope where there is despair, joy where there is sadness, consolation where there is sorrow, understanding where there is misunderstanding, forgiveness where there is hate."

It has been said that, "Christ has no body now on earth but ours, no feet but ours; ours are the eyes through which Christ's compassion is to look out on the world; ours are the feet with which He is to go about doing good, and ours are the hands with which He is to bless us now." But it may also be said that Christ has no tongue but ours. I beseech you, let Him use your tongue to bring His message of peace and love to this war-shattered world. Let Him speak through you. Let your tongue serve Christ remembering what the Bible tells us, "On the day of judgement men will render account for every careless word they utter; for by your words you will be justified, and by your words you will be condemned."

RELIGIOUS PUBLICATIONS IN ENGLISH

By APOSTOLOS MAKRAKIS

(Available through the "United Movement of Orthodox Youth," 10 E. 79th St., New York 21, N. Y., or through Mr. C. Andronis, 1956 Henderson St., Chicago 13, Ill.)

Interpretation of the New Testament vol. I-II, pp. 2470, $10.
Interpretation of the Book of Revelation, pp. 552, $5.
Commentary of the Psalms of David, pp. 986, $10.
The Bible and the World, pp. 516, $5.
A New Philosophy and the Philosophical Sciences, vol. I-II, pp. 1560, $10.
Divine and Sacred Catechism, pp. 224, $2.
Memoir on the Nature of the Church of Christ, pp. 176, $1.50.

RECOMMENDATIONS:

" . . . We wish a wide circulation of Apostolos Makrakis' Works among the clergy and the laity . . . for the edification of their souls."

Athenagoras, Patriarch of Constantinople.

" . . . Apostolos Makrakis both in his speeches and in his written work lent a serious impulse to christian people everywhere to live in conformity with Christ . . . "

Michael, Archbishop of N. and S. America.

" . . . I heartily recommend the works of Makrakis to all seekers after knowledge of things divine and human, especially to Orthodox students in the schools of higher learning in America."

Leonty, Archbishop of the Russian Orthodox Church in America.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
(Συνέχεια ἐκ τῆς 16ης Σελίδος)

καὶ ἐχειροθέτησεν εἰς Πνευματικὸν τὸν αἰδ. κ. Χρῆστον Πάππαν.

—Τὴν Κυριακήν, 7 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε διὰ μακρῶν διὰ τὸ μέτρον τοῦ Δεκαδολλαρίου εἰς PEABODY, MASS.

—Τὴν Πέμπτην, 11 Ἰανουαρίου, παρέστη εἰς τέϊον, δοθὲν ὑπὸ τῆς εὐγενεστάτης Κας Μπιληλῆ, ἐν Βοστώνῃ ὑπὲρ τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὸ Σάββατον, 13 Ἰανουαρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας ἐν NEW HAVEN, CONN., ὅπου καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θ. Σχολῆς κ. Γεώργ. Κεράμαν. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε, μετὰ ταῦτα δὲ προέστη συνεδριάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος.

—Τὴν Κυριακήν, 14 Ἰανουαρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν Μπρῆτζπορτ. Τὸ ἀπόγευμα δὲ παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλοπηττας τῆς Φιλοπτώχου τῆς ἰδίας ὡς ἄνω κοινότητος.

—Τὴν Δευτέραν, 15 Ἰανουαρίου, παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς παραδόσεως ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως τῶν πολεμικῶν πλοίων «Λέων» καὶ «Πάνθηρ» εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, καθ' ἣν καὶ ἀνέπεμψε δέησιν ὑπὲρ τῶν δύο Χωρῶν μας καὶ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων αὐτῶν.

—Τὴν Τρίτην, 16 Ἰανουαρίου, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Θεοφιλ. Ἁγίου Σχολάρχου κ. Ἰεζεκιήλ, ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν, ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. Παρηκολούθησαν τὸν ἑσπερινόν, ψαλέντα ὑπὸ τῶν φοιτητῶν, καθ' ὃν ὡμίλησεν, ἐξάρας τὰ κατορθώματα τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Θ. Σχολῆς κ. Ἰω. Φραγκούλας.

—Τὴν Πέμπτην, 18 Ἰανουαρίου τὸ ἑσπέρας, παρέστη μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς Συνεδρίασιν τῶν ἱερέων καὶ κοινοταρχῶν τῆς Νέας Ἀγγλίας, συνελθοῦσαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Βοστώνης, καθ' ἣν ἀνεπτύχθη τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν Παρασκευήν, 19 Ἰανουαρίου, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογ. Σχολῆς, προεδρεύοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ.

—Τὴν Κυριακήν, 21 Ἰανουαρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς NEWBURYPORT, MASS., ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν διάκονον Γεώργ. Κεράμαν εἰς Πρεσβύτερον.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρευρέθη εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀρκάδων τῆς Βοστώνης, δοθεῖσαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Βοστώνης ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἥτις ἀπέφερε τὸ ποσὸν τῶν 400 δολλαρίων.

—Τὴν Τρίτην, 23 Ἰανουαρίου, μεταβὰς εἰς Λόουελλ, παρευρέθη εἰς τὴν ἔναρξιν σειρᾶς διαλέξεων ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. Φωτίου Κουμίδου, ἱερατ. προϊσταμένου τοῦ ἐκεῖ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως.

—Τὴν Τετάρτην, 24 Ἰανουαρίου, ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Θ. Σχολῆς τὸν διάκονον κ. Σωτ. Λύτραν, διορισθέντα ἱερατικὸν προϊστάμενον ἐν Πίττσφιλντ, Μασσαχουσέττης.

—Τὸ Σάββατον ἑσπέρας, 27 Ἰανουαρίου, μεταβὰς ἀεροπορικῶς εἰς Γουέρτον, Γουὲστ Βιρτζίνια, ἐτέλεσεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν ἐπικαίρως. Τὴν ἑπομένην ἐτέλεσε Θ. Λειτουργίαν. Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος παρέστη εἰς ἑορτὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ ὡμίλησεν διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

—Τὴν Δευτέραν, 29 Ἰανουαρίου, ἐπεσκέφθη τὴν κοινότητα Κάντον, Ὀχάϊο, ὅπου ἐτέλεσε τὸ βάπτισμα τοῦ θυγατρίου τοῦ ἱερατικοῦ προϊσταμένου τῆς κοινότητος Πατρὸς Θ. Θεοφιλοπούλου. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας μεταβὰς εἰς Ἄκρον, Ὀχάϊο, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν τελεσθέντα ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, συστήσας ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν τῶν μελῶν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ εἰς τὴν Κοινότητα.

—Τὴν Τρίτην, 30 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς ἰδίας Κοινότητος. Τὸ δὲ ἑσπέρας ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ προέστη συνεδριάσεως τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, εἰδικῶς συγκληθείσης καὶ ἀνέπτυξε τὸ μέτρον τοῦ Δεκαδολλαρίου.

—Τὴν Τρίτην τὸ ἑσπέρας, μεταβὰς εἰς Γουῆλιν, Γουὲστ Βιρτζίνια, ἐτέλεσεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Κοινότητος ἑσπερινόν, ὡμίλησεν εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας χριστιανοὺς περὶ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως καὶ ἐχειροθέτησεν εἰς Πνευματικοὺς τοὺς Πρεσβυτέρους Ἰωάννην Γεράνιον, Ἰωάννην Παπαλυμπέρην καὶ Θεόφιλον Θεοφιλόπουλον.

—Τὴν ἑπομένην, Τετάρτην, 31 Ἰανουαρίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς ἰδίας Κοινότητος καὶ ὡμίλησε, τονίσας ὅτι ἡ πρόοδος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογενείας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ὁμογενῶν εἰς τὰ πάτρια καὶ τὰς παραδόσεις καὶ ἀπὸ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸ παρατεθὲν γεῦμα, ἐπεσκέφθη τὴν γειτονικὴν Κοινότητα Μάρτινς Φέρρυ, Ὀχάϊο, ἐπεθεώρησε τὸν νεόδμητον Ἱ. Ναὸν τῆς Κοινότητος καὶ συνεδρίασε μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Ἄμπριτζ, Πενσυλβάνια, ἔνθα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν τελεσθέντα ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Κοινότητος, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ τῆς Ὁμογενείας.

—Τὴν Κυριακήν, 4 Φεβρουαρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν Καίμπριτζ, Μασσ., ὅπου ἐχειροθέτησε μὲν εἰς Πνευματικὸν τὸν Ἱ. Προϊστάμενον τῆς Κοινότητος Καθηγητὴν τῆς Θεολογ. Σχολῆς κ. Θεόδ. Θεοδωρίδην, ἐχειροτόνησε δὲ εἰς διάκονον τὸν ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ μετεκπαιδευόμενον Φιλόλογον Καθηγητὴν κ. Ἀνδρέαν Λαζαρίδην καὶ ὡμίλησεν ἐπικαίρως.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ηὐλόγησε τοὺς γάμους τοῦ τελειοφοίτου τῆς Θ. Σχολῆς κ. Γεωργίου Γάλλα ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, εἰς Νιοῦ Χαῖβεν, Κονν.

—Τὸ Σάββατον, 10 Φεβρουαρίου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Λόουελλ, ὅπου ἐχειροτόνησε τὸν τελειόφοιτον τῆς Θ. Σχολῆς κ. Ἐμ. Μεταξᾶν, εἰς διάκονον.

—Τὴν Κυριακήν, 11 Φεβρουαρίου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν Σπρίνγκφιλντ, Μασσ., ὅπου καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν διάκονον Ἀνδρέαν Λαζαρίδην. Ἐπίσης προέστη Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

—Τὴν Τρίτην, 13 Φεβρουαρίου, παρέστη εἰς πρόγευμα, δοθὲν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου Βοστώνης, πρὸς τιμὴν τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, τῶν παρεπιδημούντων ἐν Βοστώνῃ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν

ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁ λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθίαι, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλου τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἔκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 ..... $5.00

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλου τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος $3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος $5.00

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πίναξ περικοπῶν ἀναγινωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελὴς Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος ..... $5.50.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μὲ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικὰ εἰς ἀντιστοίχους σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. $3.00

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἤτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... $2.00

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. $2.00

ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. $2.00

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. $3.00

Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. $2.00

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. $2.00

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΒΡΗ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς, μὲ τὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μὲ Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. $2.50.

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἔκδοσις 1948. Χρυσόδετον μὲ εὑρετήρια, $3.50. Μὲ δέρμα καὶ εὑρετ. $4.00.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἁπλῆ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' οἶκον ἢ ἐν Σχολείῳ. Νέα ἔκδοσις 1946. Τιμὴ $2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἄνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 $3.00

GREEK COOKERY

By N. Tselementes

(In English)

Ἡ Ἑλλ. μαγειρικὴ ἁπλοποιημένη. Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον βιβλίον. 240pp., 300 recipes, $3.00.

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς ΑΜΕΡΙΚΗΣ, Κωνσταντοπούλου, Τεῦχος Α'. Τὸ πλουσιώτατον καὶ μεθοδικώτατον. Μὲ 64 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ τοῦ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ τῆς Ἀμερικῆς, Κωνσταντοπούλου, Μέρος Β'. Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωστικὸν Α' ἢ Β' τάξεως, μὲ 42 πολυχρώμους εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως «ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ», Ε. Κωνσταντοπούλου. Ὕφος τερπνόν, γλῶσσα δημοτική. Μὲ 35 ἐξόχους πρωτοτύπους εἰκόνας. Πανόδετον $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ΤΑΞΕΩΣ «ΕΛΛΗΝ. ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ», Κωνσταντοπούλου. Ἔκδοσις 1949, εἰς ἐκλεκτὴν δημοτικήν, μὲ λεξιλογια, ποιήματα καὶ 70 ὡραιοτάτας εἰκόνας. Τιμᾶται $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Γ', 1945. Μὲ 100 ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις 1949. Μὲ πολλὰς εἰκόνας. $1.00.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ. Πολυζωΐδου. Μικραὶ παιδικαὶ ἱστορίαι, παρμέναι ἀπὸ τὴν ζωήν. Ὕφος ἁπλοῦν. Σελ. 160. $1.50.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Νέα ἔκδοσις μὲ 26 μεγάλας εἰκόνας, προσευχάς, κλπ. $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ τῆς ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Πολυζωΐδου. Μὲ διδάγματα, προσευχὰς καὶ πολλὰς ὡραίας εἰκόνας $1.00

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. Πολυζωΐδου. Ἔκδοσις Β', μὲ πολλὰς εἰκόνας..... $1.00

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ. Δημητριάδου. Ἐκδοθεῖσα χάριν τῶν ἐδῶ Ἑλλην. σχολείων. $1.00

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ. Πολυζωΐδου. Ἡ διδασκαλία τῆς πίστεώς μας εἰς 100 εὔκολα μαθήματα. $1.00

CATECHISM OF THE EASTERN ORTHODOX CHURCH. A Sunday School Primer. By Bishop G. Polyzoides. $1.00

ΟΡΘΟΔΟΞ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ. Πολυζωΐδου. Ἐξηγεῖ μὲ εἰκόνας ὅσα τελοῦνται εἰς τοὺς ναούς μας. $1.00

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVENUE NEW YORK 1, N. Y.